

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

15. november 2023*

„Javni uslužbenci – Uradniki – Prerazporeditev v interesu službe – Odločba z retroaktivnim učinkom, sprejeta zaradi izvršitve sodb sodišča Unije – Člen 266 PDEU – Člena 22a in 22c Kadrovskih predpisov – Kršitev predhodnega postopka – Načelo dobrega upravljanja – Pravica do izjave – Načelo nepristranskosti – Razumni rok – Dolžnost skrbnega ravnanja – Odgovornost – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-790/21,

PL, ki ga zastopa N. de Montigny, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata M. Brauhoff in L. Vernier, agenta,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi L. Truchot, predsednik, H. Kanninen in M. Sampol Pucurull (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: H. Eriksson, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 15. marca 2023

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeča stranka, PL, s tožbo na podlagi člena 270 PDEU predlaga, prvič, razglasitev ničnosti odločbe Evropske komisije z dne 16. februarja 2021 o njeni prerazporeditvi z retroaktivnim učinkom v Generalni direktorat (GD) za mobilnost in promet od 1. januarja 2013 (v nadaljevanju:

* Jezik postopka: francoščina.

izpodbijana odločba) in odločbe z dne 16. septembra 2021 o delni zavrnitvi njene pritožbe (v nadaljevanju: odločba o delni zavrnitvi pritožbe), in drugič, povračilo premoženjske in nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela.

I. Dejansko stanje

- 2 Ta spor se nanaša na prerazporeditev tožeče stranke od 1. januarja 2013 iz delegacije Komisije za Zahodni breg in Gazo v vzhodnem Jeruzalemu (v nadaljevanju: delegacija), kjer je od 16. februarja 2012 delala v GD za mobilnost in promet (v nadaljevanju: sporna prerazporeditev).
- 3 Izpodbijana odločba je bila sprejeta po tem, ko je sodišče Evropske unije razglasilo ničnost dveh prejšnjih odločb, s katerima je bila odrejena sporna prerazporeditev, in po tem, ko je Komisija umaknila tretjo odločbo z enako vsebino (v nadaljevanju skupaj: prve tri odločbe o prerazporeditvi).
- 4 Dejanske okoliščine sprejetja teh odločb so naslednje.
- 5 Tožeča stranka je bila 20. decembra 2012 z elektronskim sporočilom obveščena, da je bila prejšnji dan odobrena sporna prerazporeditev (v nadaljevanju: prva odločba o prerazporeditvi). Tožeča stranka je to odločbo izpodbijala pred Sodiščem za uslužbence (zadeva F-96/13).
- 6 Okoliščine, v katerih je bila sprejeta prva odločba o prerazporeditvi, so bile v točkah od 2 do 14 sodbe z dne 15. aprila 2015, PL/Komisija (F-96/13, EU:F:2015:29; v nadaljevanju: sodba F-96/13), opisane tako:

„2 Tožeča stranka je uradnik Komisije. V času dejanskega stanja je bila razvrščena v naziv AD 11 in prvotno razporejena v oddelek za finančna sredstva direktorata za skupna sredstva GD za mobilnost. Z odločbo [organa za imenovanja (v nadaljevanju: OI)] z dne 16. januarja 2012 je bila premeščena v oddelek za finance, pogodbe, revizijo direktorata za sosed[s]ko politiko] GD za razvoj in sodelovanje – EuropeAid (v nadaljevanju: GD za razvoj in sodelovanje) in imenovana za vodjo oddelka v delegaciji [...] z učinkom od 16. januarja 2012.

3 Med opravljanjem nalog na čelu oddelka delegacije za finance, pogodbe in revizijo je bila pri tej delegaciji opravljena revizija Evropskega računskega sodišča na kraju samem, katere predmet je bil program, imenovan [zaupno]¹. Revizorji Računskega sodišča so na koncu svojega obiska poročali o neskladnostih pri upravljanju tega programa. Tožeča stranka je v istem obdobju različne udeležene obvestila o svojih pomislekih glede domnevnih nepravilnosti pri upravljanju navedenega programa, o zaskrbljenosti glede dejavnosti mednarodne organizacije, ki ima sklenjenih več pogodb z GD za razvoj in sodelovanje, o svojih vprašanjih glede tveganja navzkrižja interesov, ki izhaja iz povezav nekaterih lokalnih uslužbencev delegacije s to mednarodno organizacijo, in zaradi sumov korupcije v okviru izvajanja projekta Evropske unije, imenovanega [zaupno], s strani navedene organizacije. Poleg tega je bil oddelek delegacije za finance, pogodbe in revizije, ki upravlja program [zaupno], predmet preiskav Evropskega urada za boj proti goljufijam [...], začelih v letih 2011 in 2013.

4 Oseba [A], predstavnica osebja delegacije (v nadaljevanju: predstavnica osebja), je 15. oktobra 2012 vodji delegacije poslala obvestilo, ki ga je podpisalo 21 članov delegacije [...], v katerem je naznanila nezadovoljstvo dela osebja po spremembi pristopa v načinu postopanja

¹ Prikriti zaupni podatki.

v oddelku delegacije za finance, pogodbe in revizijo v sedmih mesecih, ko je oddelek vodila tožeča stranka. Ta sprememba pristopa naj bi povzročila velike zamude pri vodenju projektov ali celo blokado nekaterih projektov in izgubo verodostojnosti v razmerju do partnerjev Unije. Predstavnica osebja je v tem obvestilu navedla tudi, da se je v preteklih sedmih mesecih poročalo o neprimernem vedenju, ki je ogrozilo poklicno integriteto članov osebja, in da se to vedenje nadaljuje. Obvestilo se je končalo s pozivom nadrejenim, naj hitro najdejo rešitev za ta položaj, opisan kot položaj, ki je postal nevzdržen.

5 Vodja oddelka za finance, pogodbe in revizijo direktorata za sosed[s[ko politiko] GD za sodelovanje in razvoj, v katerega je spadala tožeča stranka (v nadaljevanju: vodja oddelka tožeče stranke), je 22. in 23. oktobra 2012 obiskal delegacijo in se pogovarjal s sodelavci zadevne osebe, ki je bila odsotna.

6 Sestanek v Bruslju 25. oktobra 2012, na katerem sta bila med drugim navzoča vodja oddelka tožeče stranke in tožeča stranka, je bil posvečen vedenju tožeče stranke in težavam v komunikaciji med oddelkoma za finance, pogodbe in revizijo ter za operacije v okviru delegacije.

7 Predstavnica osebja je 9. novembra 2012 vodji oddelka tožeče stranke poslala elektronsko sporočilo, v katerem se je pritožila, da se je njeno vedenje še poslabšalo. Po navedbah predstavnice osebja je tožeča stranka odslej osebju očitala, da so ob obisku 22. in 23. oktobra 2012 govorili z vodjo oddelka. Predstavnica osebja je v istem elektronskem sporočilu zahtevala sprejetje preventivnega ukrepa za zaščito osebja pred vsakršnim nadlegovanjem.

8 Z elektronskima sporočiloma vodje delegacije in namestnika generalnega direktorja GD za razvoj in sodelovanje z dne 12. novembra 2012 ter vodje oddelka z dne 13. novembra 2012 je bila tožeča stranka opozorjena na neprimernost njenega vedenja in težave pri komunikaciji, ki sta jih povzročala njen oddelek in ona sama. Po navedbah nadrejenih tožeče stranke so te težave vplivale na delo delegacije in politične odnose, ki jih je Unija imela v regiji.

9 Tožeča stranka je bila 20. novembra 2012 po telefonu obveščena o svoji prerazporeditvi na sedež in prejela elektronsko sporočilo vodje oddelka za človeške vire v delegacijah GD za razvoj in sodelovanje, s katerim je bila ,potrjena njena prerazporeditev na sedež v [njenem] prvotnem GD[, GD za mobilnost]'. V istem elektronskem sporočilu je bilo pojasnjeno, da bo ,[v] nekaj dneh, torej v času za dokončanje postopkov, prejela uradno obvestilo', in bila je pozvana, naj preostali del svojega dopusta izrabi pred koncem leta, saj bo ,delegacijo kmalu zapustila'.

10 Tožeča stranka je z elektronskima sporočiloma z dne 28. in 29. novembra 2012 vodjo delegacije in vodjo oddelka prosila, naj ji posredujeta natančen seznam dejstev, na katera se sklicujeta v svojih elektronskih sporočilih z dne 12. in 13. novembra 2012, da bi lahko nanj odgovorila.

11 Tožeča stranka je 4. decembra 2012 vodjo enote za človeške vire v delegacijah GD za razvoj in sodelovanje obvestila, da se pripravlja na odhod, vendar še ni prejela uradnega obvestila o odločbi o prerazporeditvi, omenjenega v njegovem elektronskem sporočilu z dne 20. novembra 2012, saj bi morala izpolniti formalnosti v zvezi s selitvijo.

12 Vodja delegacije je 6. decembra 2012 odgovoril na elektronsko sporočilo tožeče stranke z dne 28. novembra 2012 in ji sporočil, da se težave, ki jih je omenil, ponavljajo in da si jih ne more zapisati vsakič, ko prejme pritožbo v zvezi z njo.

13 Tožeča stranka je 10. decembra 2012 vodjo delegacije ponovno zaprosila, naj ji predloži dokaze, ki utemeljujejo njegove očitke tožeči stranki. Vodja delegacije jo je 12. decembra 2012 pozval, naj se za vsa nadaljnja sporočila obrne na pristojno kadrovske službo.

14 Uslužbenec oddelka za spremljanje poklicne poti in uspešnosti GD za človeške vire in varnost je 20. decembra 2012 tožeči stranki poslal elektronsko sporočilo, v katerem jo je obvestil, da je njeno prerazporeditev v ‚GD [in] oddelk: MOVE.SRD (Bruselj)‘, to je v GD za mobilnost, „odobril“ vodja skupine za premestitve osebja v oddelku za spremljanje poklicne poti in uspešnosti kot OI na dan 19. decembra 2012 z začetkom veljavnosti 1. januarja 2013. Avtor elektronskega sporočila je pojasnil tudi, da je pravna podlaga za to prerazporeditev člen 7(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije v različici, ki se je takrat uporabljala, [...] da ‚je ta premestitev zabeležena in je na voljo za vpogled v informacijskem sistemu za upravljanje kadrov, imenovanem »Sys[p]er 2«‘, da bo kopija navedenega elektronskega sporočila vložena v spis tožeče stranke in da ‚ne bo v papirni obliki‘.“

- 7 Tožeča stranka je 1. januarja 2013 v napreduvalnem obdobju 2013 napredovala v naziv AD 12.
- 8 Tožeča stranka je bila 16. januarja 2015 razporejena na predstavništvo Komisije v Londonu (Združeno kraljestvo).
- 9 Sodišče za uslužbence je s sodbo F-96/13 z dne 15. aprila 2015 prvo odločbo o prerazporeditvi razglasilo za nično zaradi kršitve pravice tožeče stranke do obrambe.
- 10 Po več izmenjavah med Komisijo in tožečo stranko je 15. oktobra 2015 potekal sestanek v okviru izvršitve sodbe F-96/13 med vodjo oddelka za spremljanje poklicne poti in uspešnosti GD za človeške vire in varnost (v nadaljevanju: oddelk GD RH.B4) in tožečo stranko, pri čemer so bili prisotni tudi njen svetovalc in dve drugi vodji oddelkov (v nadaljevanju: sestanek z dne 15. oktobra 2015).
- 11 Na tem sestanku je vodja oddelka GD RH.B4 tožečo stranko obvestila, da namerava kot organ za imenovanja (OI) zaradi izvršitve sodbe F-96/13 retroaktivno odrediti sporno prerazporeditev. Pojasnila je, da je bil namen sestanka dati tožeči stranki možnost, da poda pripombe, preden sprejme to odločitev.
- 12 Vodja oddelka GD RH.B4 se je sklicevala na spis iz tistega obdobja, iz katerega je po njenem mnenju razvidno neprimerno vedenje tožeče stranke. V zvezi s tem so bila na sestanku omenjena nekatera elektronska sporočila z dne 27. julija 2012, 18. septembra 2012, 3., 5. in 14. oktobra 2012 ter 12. in 13. novembra 2012.
- 13 Tožeča stranka se je izrekla o elektronskih sporočilih. Pojasnila je tudi prijavo svojim nadrejenim z dne 3. oktobra 2012 v zvezi z mednarodno organizacijo, navedeno v točki 6 zgoraj. Navedla je tudi, da je med 13. in 20. novembrom 2012 prišlo do dogodkov, s katerimi še vedno ni seznanjena, in da je uprava zaradi njih odredila sporno prerazporeditev. Po njenem mnenju je med to prerazporeditvijo in njeno prijavo obstajala povezava, ki bi morala biti predmet preiskave. Razlogi, ki jih je navedla vodja enote GD RH.B4, naj bi bili v sodbi F-96/13 ocenjeni kot nezadostni.
- 14 Vodja oddelka GD RH.B4 je 22. decembra 2015 odredila sporno prerazporeditev z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013 (v nadaljevanju: druga odločba o prerazporeditvi).

- 15 Da bi utemeljila to odločbo, je vodja oddelka GD RH.B4 ugotovila, da gre za „zelo napeto komunikacijo“ med tožečo stranko in njenimi sodelavci tako na delegaciji kot na sedežu, kar bi po njenem mnenju lahko bistveno vplivalo na dobro delovanje delegacije. V zvezi s tem se je izrecno sklicevala na elektronska sporočila z dne 18. septembra in 13. novembra 2012, ki jih je uprava tožeči stranki predložila na sestanku 15. oktobra 2015, in navedla nekaj odlomkov.
- 16 Tožeča stranka je pred Splošnim sodiščem izpodbijala drugo odločbo o prerazporeditvi. S sodbo z dne 13. decembra 2018, PL/Komisija (T-689/16, neobjavljena, EU:T:2018:925; v nadaljevanju: sodba T-689/16), je bila ta odločba razglašena za nično z obrazložitvijo, da jo je sprejel nepristojni organ glede na zaščito, ki je tožeči stranki kot prijaviteljici zagotovljena s členom 22a Kadrovske predpisev za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).
- 17 Po tej razglasitvi ničnosti je vršilec dolžnosti vodje oddelka GD RH.B4 z odločbo z dne 25. junija 2019 ponovno sprejel sporno prerazporeditev z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013 (v nadaljevanju: tretja odločba o prerazporeditvi).
- 18 Tožeča stranka je s tožbo, vloženo 18. maja 2020 (zadeva T-308/20), predlagala razglasitev ničnosti tretje odločbe o prerazporeditvi, zlasti zaradi nepristojnosti avtorja akta.
- 19 Generalna direktorica GD za človeške vire in varnost (v nadaljevanju: generalna direktorica GD za človeške vire) je z dopisom z dne 27. julija 2020 tožečo stranko obvestila, da želi tretjo odločbo o prerazporeditvi umakniti in jo nadomestiti z novo odločbo, ki jo je sprejela sama kot OI. Pojasnila je, da bo predmet te odločbe sporna prerazporeditev z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013. Generalna direktorica GD za človeške vire je tožečo stranko pozvala, naj pred sprejetjem nove odločbe predloži morebitne pripombe.
- 20 Tožeča stranka je z dopisom z dne 13. avgusta 2020 od generalne direktorice GD za človeške vire zahtevala, naj pojasni razloge, iz katerih je menila, da vršilec dolžnosti vodje oddelka GD RH.B4 ni OI, pristojen za odločitev o njeni prerazporeditvi. Ob upoštevanju, da ima glede na napovedan umik tretje odločbe o prerazporeditvi še vedno status prijaviteljice, je trdila, da je treba novo odločbo sprejeti v skladu s členom 22a Kadrovske predpisev. Poleg tega je navedla, da bi umik tretje odločbe o prerazporeditvi vplival na dopustnost tožbe, vložene v zadevi T-308/20. Nazadnje je Komisijo pozvala, naj zavzame stališče o teh vprašanjih.
- 21 Generalna direktorica GD za človeške vire je v dopisu z dne 7. septembra 2020 navedla, da se glede na obrazložitev sodbe T-689/16 zdi, da lahko odločbo o prerazporeditvi sprejme le ona. Pojasnila je tudi, da je namen umika tretje odločbe o prerazporeditvi, da se ta sodba izvrši na najbolj neizpodbiten način, ne da bi se čakalo na konec postopka, začetega v okviru zadeve T-308/20. Zato je ponovila poziv tožeči stranki, naj predloži pripombe o predvideni odločbi, navedeni v dopisu z dne 27. julija 2020.
- 22 Tožeča stranka je z dopisom z dne 17. septembra 2020 spomnila na okoliščine, v katerih je bila sprejeta prva odločba o prerazporeditvi. Natančneje, o tej prerazporeditvi naj bi bila obveščena 20. novembra 2012, kar je manj kot en mesec po tem, ko so bili njeni nadrejeni obveščeni o možnih nepravilnostih pri upravljanju programa [zaupno], o njeni zaskrbljenosti glede dejavnosti organizacije, ki je imela več pogodb, sklenjenih z GD za razvoj in sodelovanje – EuropeAid (v nadaljevanju: GD za razvoj in sodelovanje), o njenih vprašanjih glede tveganja navzkrižja interesov, ki izhaja iz povezav nekaterih lokalnih in pogodbenih uslužbencev delegacije s to organizacijo, in o sumih korupcije v okviru projekta [zaupno], ki ga izvaja ta organizacija. Tožeča stranka je opozorila tudi na razloge, zaradi katerih je Sodišče za uslužbence prvo odločbo

o prerazporeditvi razglasilo za nično, pri čemer se je sklicevala na točki 66 in 67 sodbe F-96/13. Trdila je tudi, da Komisija na sestanku 15. oktobra 2015 ni predložila novih dokazov niti ni navedla nobenega očitka, do katerega naj bi prišlo po 13. novembru 2012. Tožeča stranka naj torej ne bi mogla učinkovito predstaviti svojih pripomb. Tožeča stranka je opozorila tudi, da je od 10. oktobra 2016 prosila, naj jo generalna direktorica GD za človeške vire zasliši o njenem položaju, za katerega je bilo značilno, da je bila od 1. januarja 2013 v interesu službe sedemkrat prerazporejena na delovna mesta, ki so bila ustvarjena posebej za to in ukinjena po njenem odhodu. Tudi tretja odločba o prerazporeditvi naj bi bila sprejeta, ne da bi tožeča stranka lahko učinkovito predstavila svoje pripombe. Če bi morala biti ta odločba, kot je napovedala generalna direktorica GD za človeške vire, pozneje umaknjena, bi morala Komisija tožeči stranki sporočiti natančne razloge za sporno prerazporeditev, da bi lahko učinkovito predstavila svoje pripombe. Komisija bi morala zagotoviti tudi, da bo nova odločitev sprejeta v skladu z določbami, ki urejajo njen status prijaviteljice. Ob upoštevanju zapletenosti zadeve, ki sega v leto 2012, je tožeča stranka zahtevala, naj jo generalna direktorica GD za človeške vire sprejme, da bi najprej neformalno preučila elemente, s katerimi bi bilo mogoče ta položaj odpraviti.

- 23 Generalna direktorica GD za človeške vire je z dopisom z dne 9. oktobra 2020 tožeči stranki sporočila, da ima na voljo vse upoštevne elemente, na podlagi katerih lahko učinkovito izvršuje svojo pravico do izjave. V zvezi s tem je omenila zapisnika sestanka z dne 15. oktobra 2015, ki sta ju sestavili uprava in tožeča stranka ter iz katerih so po njenem mnenju razvidni razlogi, ki jih je vodja oddelka GD RH.B4 upoštevala pri sprejetju druge odločbe o prerazporeditvi. Generalna direktorica GD za človeške vire je opozorila, da je Splošno sodišče to odločbo razglasilo za nično zgolj zaradi nepristojnosti njenega avtorja. Zato je tožečo stranko pozvala, naj ji v dveh tednih sporoči svoje pripombe, in k dopisu priložila zapisnike. Poleg tega je tožeči stranki sporočila odločbo o umiku tretje odločbe o prerazporeditvi. Pojasnila je, da je namen umika odpraviti obstoječo nepravilnost, povezano z nepristojnostjo avtorja te odločbe, in da bo temu umiku sledilo sprejetje nove odločbe o prerazporeditvi tožeče stranke po njenem zaslišanju.
- 24 Tožeča stranka je v dopisu z dne 31. oktobra 2020 trdila, da so ji njeni nadrejeni očitali njeno vedenje po 13. novembru 2012, kot izhaja iz točk 60, 61 in 66 sodbe F-96/13, teh očitkov pa ni mogla izpodbijati. Dogodki po tem datumu naj ne bi bili pojasnjeni na sestanku z dne 15. oktobra 2015, na katerem naj bi Komisija zgolj ponovno prebrala elektronska sporočila med tožečo stranko in vodjo delegacije na eni strani ter njenim vodjo oddelka v GD za razvoj in sodelovanje na drugi. Tožeča stranka je opozorila, da je neuspešno zaprosila za dostop do dopisa z žigom z dne 26. novembra 2012, naslovljenega na člane komisije za upravljanje virov v delegacijah (v nadaljevanju: Comdel) v zvezi z njo, in do vseh s tem povezanih dokumentov ter, natančneje, do dokumentov, ki jih je GD za razvoj in sodelovanje leta 2012 posredoval pravni službi Komisije, in do dokumentov, ki jih je ta imela. Po mnenju tožeče stranke je Sodišče za uslužbenca dokončno razsodilo, da z razlogi pred 13. novembrom 2012 ni mogoče zakonito obrazložiti sporne prerazporeditve. Po njenem mnenju je informacije, ki jih je posredovala nadrejenim, na katere se ti niso odzvali, Evropsko računsko sodišče posredovalo Evropskemu uradu za boj proti goljufijam (OLAF), ki jo je štirikrat povabil na razgovor. Na podlagi istih informacij naj bi Komisija razveljavila vse pogodbe o posrednem upravljanju, sklenjene z zadevno organizacijo v okviru programa [zaupno]. Zaradi istih informacij naj bi vodja revizijskega obiska Računskega sodišča med sestankom izrecno omenil korupcijo, goljufijo, nepotizem in tajno dogovarjanje. Tožeča stranka je morala kot vodja oddelka za finance, pogodbe in revizijo v delegaciji sprejeti ukrepe za zaščito interesov Unije. Razlogi za morebitno novo odločbo o prerazporeditvi, ki po njenem mnenju niso navedeni v dopisu z dne 27. julija 2020, bi torej

morali biti objektivni, jasni in natančni, da bi jih lahko izpodbijala na zaslišanju s pristojnim OI, za katerega je zaprosila kot prijaviteljica, da bi uredila svoj upravni položaj ter si povrnila poklicno čast in dostojanstvo.

- 25 Splošno sodišče je s sklepom z dne 25. novembra 2020, PL/Komisija (T-308/20, neobjavljen, EU:T:2020:571), ugotovilo, da je tožba, ki jo je tožeča stranka vložila zoper tretjo odločbo o prerazporeditvi, po njenem umiku postala brezpredmetna. Komisiji je bilo naloženo plačilo stroškov postopka, ker je bilo ugotovljeno, da je s tem, da je umaknila tretjo odločbo o prerazporeditvi, implicitno priznala, da njen postopek sprejetja ni bil brez napak.
- 26 Tožeča stranka je v elektronskem sporočilu z dne 11. decembra 2020 generalno direktorico GD za človeške vire ponovno zaprosila za zaslihanje na sestanku.
- 27 Generalna direktorica GD za človeške vire je 16. februarja 2021 sprejela izpodbijano odločbo.
- 28 Generalna direktorica GD za človeške vire je v prvih treh točkah obrazložitve izpodbijane odločbe navedla, da je bilo iz različnih dopisov, izmenjanih leta 2012 med tožečo stranko in njenimi nadrejenimi, bodisi GD za razvoj in sodelovanje v Bruslju (Belgija) bodisi v delegaciji, razvidno, da postajajo „odnosi [...] vse bolj nevzdržni“ in da je treba za umiritev položaja v delegaciji odločiti o sporni prerazporeditvi, pri čemer ima uprava široko polje proste presoje pri organizaciji svojih služb.
- 29 Generalna direktorica GD za človeške vire je nato spomnila na postopke, v katerih so bile sprejete prve tri odločbe o prerazporeditvi, in na razloge, ki so, odvisno od primera, utemeljevali, da je sodišče Unije razglasilo ničnost odločbe, oziroma da je Komisija umaknila odločbo.
- 30 Generalna direktorica GD za človeške vire je v točki 12 obrazložitve izpodbijane odločbe menila, da za tožečo stranko veljajo določbe člena 22a Kadrovskih predpisov in da je zato ona OI, pristojen za odločanje o sporni prerazporeditvi.
- 31 Potem ko je generalna direktorica GD za človeške vire menila, da je tožeča stranka lahko uresničevala svojo pravico do izjave v okviru izmenjav, opisanih v točkah od 19 do 24 zgoraj, je v zadnji točki obrazložitve izpodbijane odločbe navedla, da je treba „urediti upravni status“ tožeče stranke z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013, tako da je sprejela novo odločbo, ki ima enako vsebino kot druga odločba o prerazporeditvi in temelji na enakih razlogih, navedenih v prvih treh točkah obrazložitve izpodbijane odločbe.
- 32 Generalna direktorica GD za človeške vire je v elektronskem sporočilu, s katerim je poslala izpodbijano odločbo, prav tako z dne 16. februarja 2021, tožeči stranki sporočila, da je imela v letih pred sprejetjem te odločbe veliko priložnosti izraziti svoje stališče o sporni prerazporeditvi in razlogih, s katerimi je bila utemeljena, tako da se ji dvostranski sestanek z njo ne zdi potreben.
- 33 Tožeča stranka je 17. maja 2021 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov zoper izpodbijano odločbo vložila pritožbo, v kateri je med drugim predlagala, naj se odločba umakne, naj se glede na njen status „prijaviteljice“ razglasijo za nične vse druge odločbe, ki so jih v zvezi z njo sprejeli nepristojni organi, in naj se v informacijskem sistemu Komisije za upravljanje osebja, imenovanem „Sysper 2“, izbrišejo vse druge upravne odločbe, ki so bile nezakonito sprejete med letoma 2013 in 2022, ter naj se ji izplača 100.000 in 250.000 EUR iz naslova zatrjevane premoženjske oziroma nepremoženjske škode.

- 34 Pritožba je bila vložena s spremnim obrazcem, ki se je skliceval na člen 22c Kadrovskih predpisov in ga je bilo treba poslati oddelku za pritožbe in spremljanje zadev pri GD Komisije za človeške vire in varnost (v nadaljevanju: oddelek GD RH.E2). Obrazcu in pritožbi je bil priložen dopis tožeče stranke, naslovljen na generalno direktorico GD za človeške vire, v katerem je bilo navedeno, da gre za pritožbo na podlagi člena 22c Kadrovskih predpisov. Obrazec, pritožba in dopis so bili skupaj po elektronski pošti poslani enoti GD RH.E2.
- 35 Enota GD RH.E2 je z elektronskim sporočilom z dne 31. maja 2021, naslovljenim na tožečo stranko, potrdila prejem sporočila z dne 17. maja 2021, pri čemer se je sklicevala na pritožbo, „vloženo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov“, in priložila dokument, imenovan „Izjava o zaupnosti v zvezi z varstvom osebnih podatkov“. V istem elektronskem sporočilu je bila tožeča stranka pozvana, naj v petnajstih dneh, če meni, da je to koristno, predloži vse nove dokumente v zvezi s svojo pritožbo.
- 36 Tožeča stranka je z elektronskim sporočilom z dne 3. junija 2021 od enote GD RH.E2 zahtevala, naj pojasni nekatere vidike elektronskega sporočila z dne 31. maja 2021, po potrditvi generalne direktorice GD za človeške vire kot pristojnega OI. Prvič, opozorila je, da je bila pritožba vložena na podlagi člena 22c Kadrovskih predpisov. Drugič, zahtevala je posredovanje notranjih pravil, ki jih je OI določil za obravnavo pritožb na podlagi te določbe. Tretjič, predlagala je, naj se rok petnajstih dni, ki ji je bil določen za predložitev vseh koristnih dokumentov, odloži do odgovora na njeno zahtevo za pojasnila. Poleg tega je zahtevala spoštovanje zaupnosti, ki je za to vrsto zadev zagotovljena s Kadrovskimi predpisi.
- 37 Oseba iz oddelka GD RH.E2 je v elektronskem sporočilu z dne 4. junija 2021 pojasnila, da bo ta oddelek pritožbo, ki jo je tožeča stranka vložila na podlagi člena 22c Kadrovskih predpisov, obravnaval v skladu s členom 90(2) Kadrovskih predpisov in kot je razvidno iz *Upravnega obvestila* št. 79-2013 z dne 19. decembra 2013 v zvezi z vložitvijo zahtev na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov, pritožb na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov in prošenj za pomoč na podlagi člena 24 Kadrovskih predpisov, poslanega v prilogi.
- 38 Član Komisije, pristojen za človeške vire in varnost (v nadaljevanju: član Komisije, pristojen za GD za človeške vire), je kot OI z odločbo o delni zavrnitvi pritožbe, ki je bila tožeči stranki vročena 16. septembra 2021, delno ugodil pritožbi tožeče stranke in se strinjal, da iz njenega spisa v Sysper 2 izbríše tretjo odločbo o prerazporeditvi in vse navedbe v zvezi s členom 22a Kadrovskih predpisov, ki se nanašajo na odločbe o prerazporeditvi. V preostalem je bila pritožba zavrnjena. Član Komisije, pristojen za GD za človeške vire, je v zvezi z odškodninskim zahtevkom, navedenim v pritožbi, menil, da ni povezan z izpodbijano odločbo, saj je zatrjevana škoda po njegovem mnenju nastala zaradi več dogodkov, ki so se zgodili od leta 2013. Zato je bil ta del pritožbe spremenjen v zahtevo na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov. Član Komisije, pristojen za GD za človeške vire, je navedel, da ni OI, pristojen za obravnavo te zahteve, in da bo v teh okoliščinah nanjo odgovorjeno v drugi odločbi.

II. Predlogi strank

- 39 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo in po potrebi odločbo o delni zavrnitvi pritožbe razglasi za nični;

- ugotovi, da Komisija ni sprejela ukrepov za izvršitev sodb F-96/13 in T-689/16 upoštevanju obrazložitve teh sodb in je kršila *res iudicata*;
- Komisiji naloži plačilo odškodnine v višini 250.000 EUR za povrnitev nastale premoženjske škode in 100.000 EUR za povrnitev nastale nepremoženjske škode;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

40 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrne;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

A. Predmet tožbe

- 41 Tožeča stranka s prvim tožbenim predlogom predlaga razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe in „po potrebi“ odločbe, s katero je bila pritožba delno zavrnjena.
- 42 V skladu z načelom ekonomičnosti postopka lahko sodišče ugotovi, da ni treba posebej odločiti o tožbenih razlogih, usmerjenih zoper odločbo o zavrnitvi pritožbe, če se ugotovi, da ti tožbeni razlogi nimajo samostojne vsebine in se dejansko skladajo s tistimi, ki so usmerjeni zoper odločbo, proti kateri je bila vložena pritožba (glej sodbo z dne 24. aprila 2017, HF/Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, točka 72 in navedena sodna praksa).
- 43 V obravnavanem primeru se predlog za razglasitev ničnosti odločbe, s katero je bila delno zavrnjena pritožba, ne prekriva s predlogom, usmerjenim zoper izpodbijano odločbo. Tožeča stranka v podporo prvonavedenemu namreč posebej navaja kršitev jamstev, ki so s členom 22c Kadrovskih predpisov zagotovljena prijaviteljem v zvezi z obravnavo pritožb, ki jih ti vložijo v okviru predhodnega postopka. Po eni strani tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga trdi, da pritožbe ni preučil pristojni OI. Po drugi strani v utemeljitev prvega dela tretjega tožbenega razloga trdi, da ni bila zagotovljena posebna obravnava njene pritožbe, ki je predpisana s členom 22c Kadrovskih predpisov.
- 44 Tožeča stranka pa mora imeti možnost, da sodišču Unije predlaga, naj opravi nadzor nad zakonitostjo pritožbenega postopka, katerega namen je omogočiti in spodbujati sporazumno rešitev spora med uradnikom in upravo ter organu, ki mu pripada uradnik, naložiti, da svojo odločbo ponovno preuči ob upoštevanju pravil z vidika morebitnih ugovorov uradnika (glej v tem smislu sodbo z dne 19. junija 2015, Z/Sodišče, T-88/13 P, EU:T:2015:393, točke od 143 do 146 in navedena sodna praksa).
- 45 V teh okoliščinah ni treba odločiti le o predlogu za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, ampak tudi o predlogu, ki se nanaša na odločbo o delni zavrnitvi pritožbe.
- 46 Poleg tega je treba poudariti, da tožeča stranka z drugim tožbenim predlogom Splošnemu sodišču predlaga, naj ugotovi, da Komisija ni sprejela ukrepov za izvršitev sodb F-96/13 in T-689/16 ob upoštevanju njune obrazložitve in da je kršila *res iudicata*.

47 Tožeča stranka je v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, postavljeno na obravnavi, pojasnila, da se njen drugi tožbeni predlog nanaša na eno od nezakonnosti, na katerih temelji odškodninski zahtevek iz tretjega tožbenega predloga.

48 Drugi in tretji tožbeni predlog je torej treba šteti za en predlog, s katerim se zahteva odškodnina.

B. Predlog za razglasitev ničnosti

49 Tožeča stranka v utemeljitev svojega predloga za razglasitev ničnosti navaja tri tožbene razloge:

- prvič, nepristojnost upravnega organa, ki je pritožbo zavrnil;
- drugič, kršitev člena 266 PDEU, *res iudicata* in načela prepovedi retroaktivnosti, zlorabo postopka, kršitev procesnih jamstev in pravice do izjave, ki bi bila učinkovita in v skladu s ciljem te pravice;
- tretjič, kršitev člena 22a Kadrovskih predpisov, dolžnosti pomoči in skrbnega ravnanja v okviru postopka prerazporeditve, člena 22c Kadrovskih predpisov in varstva prijaviteljev, dolžnosti skrbnosti, nevtralnosti, nepristranskosti, objektivnosti, pravice do pravičnega obravnavanja njenega spisa s strani uprave in njenih legitimnih pričakovanj ter zloraba postopka.

1. Uvodne ugotovitve

50 Najprej je treba spomniti na obveznosti, ki jih ima uprava, ko se odloči prerazporediti uradnika.

51 Za odločbe o prerazporeditvi veljajo, kar zadeva varstvo pravic in legitimnih interesov zadevnih uradnikov, pravila iz člena 7(1) Kadrovskih predpisov. V skladu s to določbo OI, ki ravna izključno v interesu službe in ne glede na nacionalnost, razporedi vsakega uradnika z imenovanjem ali premestitvijo na delovno mesto v njegovi funkcionalni skupini, ki ustreza njegovemu razredu.

52 Institucije imajo iz tega naslova široko diskrecijsko pravico pri organizaciji svojih služb glede na naloge, ki so jim zaupane, in, ob upoštevanju teh nalog, pri razporejanju svojega osebja, vendar le če je razporeditev v interesu službe in če se pri tem spoštuje enakovrednost naziva in delovnega mesta (glej sodbo z dne 27. oktobra 2022, ES/Odbor regij, C-539/21 P, neobjavljena, EU:C:2022:840, točka 44).

53 Notranje težave v odnosih, kadar povzročajo napetosti, ki škodujejo dobremu delovanju službe, lahko upravičijo prerazporeditev uradnika v interesu službe brez soglasja zadevnega uradnika še toliko bolj, če gre pri tej službi za diplomatsko misijo. Tak ukrep se lahko sprejme celo neodvisno od vprašanja odgovornosti za zadevne dogodke (glej sodbo z dne 12. oktobra 2022, Paesen/ESZD, T-88/21, EU:T:2022:631, točka 213 in navedena sodna praksa).

54 Ker se je tožeča stranka štela za prijaviteljico v dobri veri v smislu člena 22a(3) Kadrovskih predpisov, je treba opozoriti tudi na jamstva, ki jih je imela v okviru sprejetja izpodbijane odločbe.

55 Varstvo iz člena 22a(3) Kadrovskih predpisov se dodeli brez vsakršne formalnosti uradnikom, ki so v dobri veri dali informacije o dejstvih, na podlagi katerih je mogoča domneva o obstoju nezakonite dejavnosti, in to zgolj zato, ker so dali navedene informacije (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2014, AN/Komisija, T-512/13 P, EU:T:2014:1073, točki 30 in 31).

- 56 Zaradi dejstva, da je odločba, ki je za uradnika ali uslužbenca neugodna, kronološko sprejeta po tem, ko je ta posredoval informacije na podlagi člena 22a Kadrovskih predpisov, mora Splošno sodišče, kadar odloča o tožbi zoper to odločbo, še posebej skrbno preučiti tožbeni razlog kršitve teh določb. Kljub temu je treba spomniti, da ta določba zadevnemu uradniku ne zagotavlja varstva pred vsako odločbo, ki bi lahko posegala v njegov položaj, temveč samo pred odločbami, povezanimi z njegovimi prijavi (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2017, CJ/ECDC, T-692/16, neobjavljena, EU:T:2017:894, točki 109 in 110).
- 57 V zvezi z dokaznim bremenom je v točki 3 Sporočila podpredsednika Šefčoviča Komisiji z dne 6. decembra 2012, SEC(2012) 679 final, o smernicah za prijavljanje nepravilnosti (whistleblowing) (v nadaljevanju: smernice o žvižgaštvu) pojasnjeno, da mora oseba, ki sprejme neugoden ukrep proti prijavitelju, dokazati, da je bil ta ukrep obrazložen z drugimi razlogi, in ne z obvestilom o nepravilnostih.
- 58 Nazadnje, člen 22c Kadrovskih predpisov OI vsake institucije nalaga, da določi notranja pravila, ki se nanašajo zlasti na informacije, zagotovljene uradnikom iz člena 22a(1) Kadrovskih predpisov o obravnavi zadev, ki so jih prijavili, na varstvo njihovih legitimnih interesov in zasebnosti ter na postopek obravnave njihovih pritožb. Te je treba obravnavati zaupno in, če tako zahtevajo okoliščine, pred iztekom rokov, določenih v členu 90 Kadrovskih predpisov.
- 59 Tožbene razloge, ki jih tožeča stranka navaja v podporo svojim predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe in odločbe o delni zavrnitvi pritožbe, je treba preučiti ob upoštevanju teh premislekov.

2. Prvi tožbeni razlog: nepristojnost upravnega organa, ki je zavrnil pritožbo

- 60 Tožeča stranka izpodbija pristojnost člana Komisije, pristojnega za GD za človeške vire, za zavrnitev njene pritožbe, ki je bila po njenem mnenju vložena na podlagi člena 22c Kadrovskih predpisov, in ne na podlagi člena 90(2) teh predpisov. Tožeča stranka meni, da te pristojnosti ni mogoče priznati na podlagi nobenega besedila. Poleg tega naj tožeča stranka v pritožbi ne bi priznala te pristojnosti. Tožeča stranka v repliki dodaja, da je to pritožbo obravnaval oddelek GD RHE2, član Komisije, pristojen za GD za človeške vire, pa jo je le podpisal. Vendar naj ta prenos pooblastila ali ta upravna podpora ne bi bila določena v pravu, ki se uporablja.
- 61 Komisija trditve tožeče stranke izpodbija bodisi kot nedopustne, ker so prepozne, bodisi kot neutemeljene.
- 62 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je izpodbijano odločbo brez prenosa pooblastil sprejela generalna direktorica GD za človeške vire kot pristojni OI v skladu s pravili, navedenimi v točkah 47 in 48 sodbe T-689/16.
- 63 V skladu s točko 12 tabele V Priloge I k Sklepu Komisije (2013) 3288 z dne 4. junija 2013 o izvajanju pooblastil, ki jih Kadrovski predpisi podeljujejo OI in organu, pooblaščenemu za sklepanje pogodb o zaposlitvi (OPSP), kakor je bil spremenjen s Sklepom Komisije C(2014) 9864 z dne 16. decembra 2014 (v nadaljevanju: Sklep Komisije OI/OPSP), pa se pritožbe zoper odločbe, sprejete v zvezi z uradniki v vseh nazivih, običajno vložijo pri generalni direktorici GD za človeške vire. Vendar opomba št. 2 v točki 12 tabele določa, da če je generalna direktorica GD za človeške vire sprejela odločbo brez prenosa pooblastila, kot je v obravnavanem primeru (glej točko 62 zgoraj), mora odgovor na pritožbo, vloženo zoper to odločbo, podati član Komisije, pristojen za GD za človeške vire.

- 64 Res je, da se točka 12 tabele V Priloge I k Sklepu Komisije OI/OPSP nanaša na pritožbe na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov, medtem ko se tožeča stranka sklicuje tudi na člen 22c Kadrovskih predpisov.
- 65 Vendar se člen 22c Kadrovskih predpisov nanaša na pritožbe uradnikov v zvezi z načinom, kako so bili obravnavani po izpolnitvi svojih obveznosti na podlagi člena 22a Kadrovskih predpisov ali zaradi izpolnitve teh obveznosti, pri čemer napotuje zlasti na člen 90 Kadrovskih predpisov.
- 66 V teh okoliščinah je bil član Komisije, pristojen za GD za človeške vire, pristojen za odločanje o pritožbi tožeče stranke.
- 67 V zvezi z očitkom tožeče stranke, da je oddelek GD RH.E2 obravnaval njeno pritožbo, je treba ugotoviti, da niti člen 22c Kadrovskih predpisov, niti Sklep Komisije OI/OPSP, niti smernice o žvižgaštvu temu oddelku ne preprečujejo, da zagotovi podporo pristojnemu OI. Poleg tega tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, s katerim bi dokazala svojo trditev, da je član Komisije, pristojen za GD za človeške vire, zgolj podpisal osnutek odločbe, ki so ga predlagale službe. Zato je treba ugotoviti, da ti očitki niso utemeljeni, ne da bi bilo treba preučiti, ali so prepozni.
- 68 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog zavrnil.

3. Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 266 PDEU, res iudicata in prepovedi retroaktivnosti, zloraba postopka ter kršitev procesnih jamstev in pravice do izjave

- 69 Drugi tožbeni razlog je razdeljen na tri dele.
- 70 Prvi del se nanaša na „kršitev pravice do obrambe, pravice do izjave, neobstoj upravne preiskave, kršitev načela kontradiktornosti in načela enakosti orožij, člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter pravice do dobrega upravljanja in razumnega roka“.
- 71 Drugi in tretji del, ki ju bo Splošno sodišče preučilo skupaj, se v bistvu nanašata na več kršitev v zvezi s tem, kako je Komisija izvršila sodbi F-96/13 in T-689/16.

a) Prvi del: kršitev pravice do obrambe in pravice do izjave, neobstoj upravne preiskave, kršitev načela kontradiktornosti, načela enakosti orožij, člena 41 Listine, pravice do dobrega upravljanja in razumnega roka

- 72 Najprej je treba tako kot Komisija poudariti, da se tožeča stranka v naslovu tega dela sklicuje na kršitev načel kontradiktornosti in enakosti orožij, ki sta značilni za pravico do obrambe, ki je prav tako omenjena. Vendar ti očitki v nadaljevanju niso podrobneje predstavljeni. V skladu s členom 76(d) Poslovnika Splošnega sodišča mora tožba vsebovati predmet spora, navajane razloge in trditve ter povzetek teh tožbenih razlogov. Ker tožba, kar zadeva te očitke, ne izpolnjuje zahtev iz te določbe, je treba te očitke razglasiti za nedopustne.
- 73 Tožeča stranka v utemeljitev tega dela v bistvu navaja dva očitka, ki se nanašata, prvič, na kršitev njene pravice do izjave, in drugič, na kršitev pravice do dobrega upravljanja, zagotovljene s členom 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ker ni bilo upravne preiskave in zaradi prekoračitve razumnega roka.

1) Kršitev pravice do izjave

- 74 Tožeča stranka v podporo temu očitku navaja, da prve tri uvodne izjave izpodbijane odločbe vsebujejo retroaktivno razlago dejstev, ki ni bila navedena v prvih treh odločbah o prerazporeditvi in glede katere ni bila zaslišana. Poleg tega naj pred izpodbijano odločbo ne bi bila obveščena o tem, da bo pristojni OI upošteval korespondenco z njenimi nadrejenimi leta 2012.
- 75 Tožeča stranka dodaja, da generalna direktorica GD za človeške vire ni hotela organizirati pogovora z njo, čeprav je Komisija pred Splošnim sodiščem v okviru zadeve T-308/20 potrdila, da bo izpodbijana odločba sprejeta po tem, ko jo bo ustrezno zaslišala. Po mnenju tožeče stranke bi jo pristojni OI med tem pogovorom lahko prvič zaslišal o povezavi med informacijo, ki jo je posredovala na podlagi člena 22a Kadrovskih predpisov in ki je občutljiva in zaupna z vidika služb, ter sporno prerazporeditvijo, ki so jo zahtevali njeni nekdanji nadrejeni na delegaciji, ki je bila predmet preiskave OLAF, iz čistega maščevanja.
- 76 Vendar naj bi generalna direktorica GD za človeške vire, namesto da bi tožečo stranko zaslišala na dvostranskem razgovoru, zgolj upoštevala korespondenco med tožečo stranko in upravo v letu 2015 v zvezi z očitki njenih nadrejenih v okviru postopka, med katerim tožeča stranka pred pristojnim OI ni mogla biti deležna jamstev iz člena 22a Kadrovskih predpisov v smislu zaupnosti. Tožeča stranka naj tudi ne bi mogla izkoristiti teh jamstev v okviru korespondence z upravo takoj po umiku tretje odločbe o prerazporeditvi.
- 77 Nazadnje, tožeča stranka meni, da je ni bilo mogoče učinkovito zaslišati skoraj devet let po nastanku očitanih dejstev.
- 78 Komisija trdi, da je treba trditve tožeče stranke zavrniti.
- 79 V zvezi s tem je treba spomniti, da vsebina temeljne pravice do izjave pomeni, da ima zadevna oseba možnost vplivati na zadevni postopek odločanja, s čimer se lahko med drugim zagotovi, da je odločitev rezultat ustreznega uravnoteženja interesa službe in osebnega interesa zadevne osebe (glej sodbo z dne 13. decembra 2017, CJ/ECDC, T-692/16, neobjavljena, EU:T:2017:894, točka 80 in navedena sodna praksa).
- 80 V obravnavani zadevi bi morala generalna direktorica GD za človeške vire kot OI v skladu s sodno prakso sprejeti odločbo za izvršitev sodb, s katerima je bila razglašena ničnost odločb, s sklicevanjem na datum, ko je bila sprejeta prva odločba o prerazporeditvi (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2017, CJ/ECDC, T-692/16, neobjavljena, EU:T:2017:894, točka 56 in navedena sodna praksa).
- 81 Kadar je, kot v obravnavanem primeru, odločbo mogoče sprejeti le ob spoštovanju pravice do izjave, mora biti zadevni osebi omogočeno, da učinkovito predstavi svoje stališče o predvidenem ukrepu v okviru razgovora ali korespondence, ki jo začne uprava, ki nosi dokazno breme (glej sodbo z dne 10. januarja 2019, RY/Komisija, T-160/17, EU:T:2019:1, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 82 Ugotoviti je treba, da je sodišče Unije kršitev pravice tožeče stranke do obrambe v okviru sprejetja prve odločbe o prerazporeditvi ugotovilo v sodbi F-96/13 v okoliščinah, ki so bile omenjene v točki 6 zgoraj. Natančneje, Sodišče za uslužbence je ugotovilo, da čeprav tožeča stranka leta 2012 ni mogla prezreti negativnega dojemanja njenega vedenja od sodelavcev in nadrejenih,

posledica, ki jo je predvidel OI, in sicer sporna prerazporeditev, ni bila predstavljena pred sprejetjem te prve odločbe, zaradi česar torej ni mogla izraziti svojega stališča. Poleg tega je po mnenju sodišča Unije iz spisa razvidno, da je nadrejeni tožeče stranke naslovil očitke v zvezi z njenim vedenjem po 13. novembru 2012 in jih ni mogla izpodbijati.

- 83 Izpodbijana odločba pa ni bila sprejeta pod enakimi pogoji.
- 84 Na sestanku 15. oktobra 2015, omenjenem v izpodbijani odločbi, je bila namreč tožeča stranka med drugim obveščena, da lahko informacije iz vrste elektronskih sporočil iz obdobja od 18. septembra do 13. novembra 2012 upravičijo sporno prerazporeditev. Komisija ni poudarila nobene informacije po tem datumu. Kot je razvidno iz podrobnih zapisnikov tega sestanka, je tožeča stranka lahko izrazila svoje stališče o teh informacijah in pojasnila okoliščine, v katerih so bila elektronska sporočila poslana in ki so vključevale njene sume glede organizacije, navedene v točki 6 zgoraj, in informacije, ki jih je nadrejenim posredovala od 3. oktobra 2012.
- 85 Generalna direktorica GD za človeške vire je v okviru sprejetja izpodbijane odločbe upoštevala zapisnike teh sestankov, na katerih je tožeča stranka izrazila svoje stališče. Poleg tega je generalna direktorica GD za človeške vire, potem ko je napovedala umik tretje odločbe o prerazporeditvi, tožečo stranko trikrat pozvala, naj predloži pripombe glede okoliščin, v katerih sta bili sprejeti prva in druga odločba o prerazporeditvi in ki po njenem mnenju izhajajo iz teh zapisnikov.
- 86 Ob upoštevanju teh elementov je treba ugotoviti, da je bila pravica do izjave, navedena v točki 79 zgoraj, spoštovana.
- 87 Trditve tožeče stranke ne omajajo te ugotovitve.
- 88 Prvič, v nasprotju s trditvijo tožeče stranke prve tri točke obrazložitve izpodbijane odločbe ne vsebujejo nove retroaktivne razlage spornih dejstev. Kot je namreč razvidno iz zadnje točke obrazložitve te odločbe, te tri točke obrazložitve v bistvu zgolj povzemajo vsebino druge odločbe o prerazporeditvi, opisano v točki 15 zgoraj.
- 89 Drugič, generalna direktorica GD za človeške vire je v dopisu z dne 9. oktobra 2020 tožeči stranki poslala zapisnika sestanka z dne 15. oktobra 2015, v katerih je omenjena izmenjava elektronskih sporočil med njo in njenimi nadrejenimi. Iz tega dopisa je v bistvu razvidno, da je generalna direktorica GD za človeške vire nameravala upoštevati informacije iz teh zapisnikov, glede katerih je tožečo stranko pozvala, naj predloži pripombe.
- 90 Tretjič, kot je razvidno iz sklepa z dne 25. novembra 2020, PL/Komisija (T-308/20, neobjavljen, EU:T:2020:571), je Komisija pred Splošnim sodiščem res pojasnila, da namerava tožečo stranko zaslišati po umiku tretje odločbe o prerazporeditvi. Vendar v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 81 zgoraj, spoštovanje pravice do izjave ne zahteva, da zadevna oseba predstavi svoje stališče na sestanku, saj se lahko njene pripombe zberejo v okviru pisne korespondence, kot se je zgodilo v obravnavanem primeru.
- 91 Četrtič, res je, da je tožečo stranko kot prijaviteljico na sestanku 15. oktobra 2015 zaslišal nepristojen OI. Vendar so bili elementi, o katerih se je razpravljalo na tem sestanku, podrobno opisani v dveh zapisnikih, pri čemer je enega od njih pripravila sama tožeča stranka. Tako je lahko generalna direktorica GD za človeške vire ta zapisnika veljavno upoštevala pri sprejetju izpodbijane odločbe, potem ko je tožeči stranki dala možnost, da predloži dodatne elemente.

- 92 Petič, kot trdi Komisija, tožeči stranki nič ni preprečevalo, da v odgovor na tri pozive generalne direktorice GD za človeške vire poda pojasnila o nepravilnostih, ki jih je prijavila, ko je delala v delegaciji. Te prijave so bile v obliki elektronskih sporočil, poslanih nadrejenim, navedene že na sestanku 15. oktobra 2015 in pred sodiščem Unije v okviru zadev F-96/13 in T-689/16. Poleg tega bo spoštovanje jamstev, ki jih tožeča stranka navaja v zvezi s svojim statusom prijaviteljice, preučeno v nadaljevanju v okviru analize tretjega tožbenega razloga.
- 93 Nazadnje je treba zavrnilo tudi trditev tožeče stranke, da ni mogla biti učinkovito zaslišana skoraj devet let po nastanku dejanskega stanja. Tožeča stranka in Komisija sta si namreč od leta 2013 dolgo dopisovali glede sporne prerazporeditve, tudi pred sodiščem Unije. Zato je tožeča stranka kljub pretečenemu času generalni direktorici GD za človeške vire lahko učinkovito predstavila svoje stališče o okoliščinah, v katerih je bila sprejeta prva odločba o prerazporeditvi.
- 94 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da očitke, ki se nanašajo na kršitev pravice do izjave, ni utemeljen in ga je treba zavrnilo.

2) Kršitev člena 41(1) Listine, ker ni bilo upravne preiskave, in zaradi prekoračitve razumnega roka

- 95 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da se je generalna direktorica GD za človeške vire v izpodbijani odločbi leta 2021 izrekla o njenem položaju med 1. januarjem 2013 in 16. januarjem 2015, ko je bila prerazporejena na predstavništvo Komisije v Londonu, brez razumne in legitimne utemeljitve zamude, do katere je prišlo, kar je v nasprotju s členom 41(1) Listine. Tožeča stranka dodaja, da zaporedne nezakovitosti Komisije ne morejo upravičiti te zamude. Po njenem mnenju njenega položaja ni bilo mogoče naknadno urediti in bi ji morala biti izplačana odškodnina.
- 96 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da je načelo dobrega upravljanja, zagotovljeno s členom 41(1) Listine, zahtevalo skrbno, učinkovito in konkretno analizo vseh elementov, kar je za Komisijo pomenilo, da mora zbrati vse dejanske in pravne elemente, ki so potrebni za izvajanje njene diskrecijske pravice. Po njenem mnenju je spoštovanje teh obveznosti generalni direktorici GD za človeške vire nalagalo, da izvede upravno preiskavo dejstev, od katerih je že preteklo devet let, namesto da bi svojo ugotovitev utemeljila z zapisniki s sestanka z dne 15. oktobra 2015, ki ga je vodil nepristojen OI, na katerem naj bi bila omenjena določena korespondenca, a ne v celoti, med tožečo stranko in njenimi nadrejenimi pred 13. novembrom 2012, s katero so se kršila pravila o zaščiti, povezani s statusom prijaviteljice.
- 97 Na tretjem mestu tožeča stranka v repliki trdi, da bi morala generalna direktorica GD za človeške vire sama voditi njen spis brez pomoči svojih služb in bi morala dokazati, da sporna prerazporeditev nikakor ni neposredno ali posredno izhajala iz dejstev, zaradi katerih ji je bil priznan status prijaviteljice. Njen nadrejeni je bila oseba, na katero so se nanašala dejanja, ki so bila predmet preiskave urada OLAF, povezane z informacijami, ki jih je posredovala kot prijaviteljica.
- 98 Komisija predlaga, naj se trditve tožeče stranke bodisi zavržejo kot nedopustne, ker so prepozne, bodisi zavrnejo kot neutemeljene.
- 99 Pred analizo prvega očitka, ki se nanaša na prekoračitev razumnega roka, je treba najprej preučiti drugi in tretji očitke tožeče stranke, ki se nanašata na to, kako je generalna direktorica GD za človeške vire preučila njen položaj.

- 100 V zvezi z drugim očitkom tožeče stranke, ki se nanaša na obveznost generalne direktorice GD za človeške vire, da izvede preiskavo, je treba spomniti, da pravo Unije zahteva, da upravni postopki potekajo ob spoštovanju jamstev, zagotovljenih z načelom dobrega upravljanja, določenim v členu 41 Listine. Med temi jamstvi je obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente zadeve in da zbere vse dejanske in pravne elemente, ki so potrebni za izvajanje njene diskrecijske pravice, ter da zagotovi pravilen potek in učinkovitost postopkov, ki jih izvaja (glej sodbo z dne 11. julija 2019, BP/FRA, T-888/16, neobjavljena, EU:T:2019:493, točka 162 in navedena sodna praksa).
- 101 V obravnavani zadevi je imela generalna direktorica GD za človeške vire, čeprav so sporna dejstva nastala leta 2012, na voljo elemente, potrebne za izvajanje diskrecijske pravice. Zlasti je upoštevala podrobna zapisnika sestanka z dne 15. oktobra 2015, na katerem se je s tožečo stranko razpravljalo o položaju v delegaciji. Res je, kot je bilo navedeno v točki 91 zgoraj, da je ta sestanek potekal pred nepristojnim OI. Vendar so v zapisnikih navedeni natančni in objektivni elementi, povzeti v obrazložitvi druge odločbe o prerazporeditvi, glede katerih je generalna direktorica GD za človeške vire tožečo stranko 9. oktobra 2020 pozvala, naj se o njih izreče. Poleg tega so ugotovitve sodišča Unije v sodbi F-96/13 prispevale tudi k ugotovitvi spornih dejstev.
- 102 Zato generalni direktorici GD za človeške vire ni mogoče očitati, da po umiku tretje odločbe o prerazporeditvi ni izvedla preiskave.
- 103 V zvezi s tretjim očitkom tožeče stranke, navedenim v repliki, da bi morala generalna direktorica GD za človeške vire izpodbijano odločbo sprejeti brez pomoči svojih služb, je treba ugotoviti, ne da bi bilo treba preučiti, ali je bil ta očitek naveden prepozno, da se ne nanaša na kršitev pravice do dobrega upravljanja, ampak na kršitev jamstev, ki naj bi jih imela kot prijaviteljica. Ta očitek v bistvu navaja tudi tožeča stranka v okviru tretjega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev členov 22a in 22c Kadrovskih predpisov, tako da bo preučen v okviru tega tožbenega razloga.
- 104 V zvezi s prvim očitkom tožeče stranke, ki se nanaša na prekoračitev razumnega roka v okviru sprejetja izpodbijane odločbe v nasprotju s členom 41(1) Listine, je treba spomniti, da je obveznost upoštevanja razumnega roka pri izvajanju upravnih postopkov splošno načelo prava Unije, katerega spoštovanje zagotavlja sodišče Unije in ki je v členu 41(1) Listine določeno kot sestavni del pravice do dobrega upravljanja (glej sodbo z dne 11. novembra 2020, AV in AW/Parlament, T-173/19, neobjavljena, EU:T:2020:535, točka 131 in navedena sodna praksa).
- 105 Razumnost trajanja upravnega postopka se presoja glede na okoliščine posamezne zadeve in zlasti glede na njen kontekst, različne stopnje postopka, ki jih je izvedla institucija, vedenje strank med postopkom, zapletenost zadeve in pomembnost spora za različne vpletene osebe (glej sodbo z dne 14. septembra 2010, AE/Komisija, F-79/09, EU:F:2010:99, točka 105 in navedena sodna praksa).
- 106 V obravnavanem primeru je mogoče sprejetje izpodbijane odločbe o sporni prerazporeditvi več kot osem let po očitanih dejanjih pojasniti predvsem z razglasitvijo ničnosti prve in druge odločbe o prerazporeditvi in s tem, da je Komisija umaknila tretjo odločbo o prerazporeditvi.
- 107 Kot navaja Komisija, so med tem umikom in izpodbijano odločbo pretekli samo štirje meseci.
- 108 Vendar je to le zadnja faza upravnega postopka, ki jo je bilo treba zaradi napake, ki jo je Komisija storila v tretji odločbi o prerazporeditvi, ponovno začeti zaradi izvršitve sodbe T-689/16, izdane 13. decembra 2018.

- 109 To, da je med sodbo T-689/16, katere izvršitev ni bila zapletena, in izpodbijano odločbo preteklo več kot dve leti, pa ni razumno.
- 110 Enako velja za obdobje več kot osmih let, ki je preteklo med očitanimi dejanji in izpodbijano odločbo, sprejeto 16. februarja 2021 z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013.
- 111 Ta rok je sicer res delno mogoče pripisati prekinitvam zaradi sodnega nadzora in obsežni korespondenci med tožečo stranko in Komisijo v okviru izvršitve sodb F-96/13 in T-689/16.
- 112 Vendar je Komisija na obravnavi priznala, da je umik tretje odločbe o prerazporeditvi, sprejete na podlagi sodbe T-689/16, prispeval k temu, da se je konec upravnega postopka zavlekel. Zaradi zaporednih napak, ki jih je storila Komisija in so bile ugotovljene v sodbah F-96/13 in T-689/16, pa je bil ta postopek že dolgotrajen.
- 113 Zato izpodbijana odločba ni bila sprejeta v razumnem roku.
- 114 Ob tem je treba spomniti, da kršitev načela spoštovanja razumnega roka načeloma ne upravičuje razglasitve ničnosti odločbe, sprejete v upravnem postopku. Neupoštevanje načela razumnega roka namreč vpliva na veljavnost upravnega postopka le takrat, kadar bi lahko predolgo trajanje vplivalo na vsebino odločbe, sprejete po končanem upravnem postopku (glej sodbo z dne 17. maja 2018, Komisija/AV, T-701/16 P, EU:T:2018:276, točka 46 in navedena sodna praksa). V nasprotnem primeru bi bila glavna praktična posledica razglasitve ničnosti te odločbe stranski učinek, s katerim bi se postopek še podaljšal z obrazložitvijo, da je bil predolg (glej v tem smislu sodbo z dne 2. oktobra 2013, Nardone/Komisija, F-111/12, EU:F:2013:140, točka 62 in navedena sodna praksa).
- 115 V obravnavani zadevi pretirano trajanje v nasprotju z navedbami tožeče stranke ni vplivalo na samo vsebino izpodbijane odločbe.
- 116 Kot je bilo namreč razsojeno v točki 93 zgoraj, čas, ki je pretekel med očitanimi dejanji in datumom sprejetja izpodbijane odločbe, tožeči stranki ni preprečil, da generalni direktorici GD za človeške vire predstavi svoje stališče o sporni prerazporeditvi. Prav tako je imela generalna direktorica GD za človeške vire, kot je navedeno v točki 101 zgoraj, kljub poteku časa na voljo vse potrebne elemente za sprejetje odločitve.
- 117 Zato kršitev razumnega roka, ki ga zagotavlja člen 41(1) Listine, ne upravičuje razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe.
- 118 Prvi del drugega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

b) Drugi in tretji del drugega tožbenega razloga: izvršitev sodb F-96/13 in T-689/16

- 119 Drugi del, naveden v utemeljitev drugega tožbenega razloga, je naslovljen „Neizpodbijane dejanske okoliščine, ki izhajajo iz sodne prakse, priznanje neupoštevanja postopkovnega cilja in zlorabe postopka, nespoštovanje dolžnosti skrbnega ravnanja in zaščite prijavitelja“.
- 120 Tretji del se nanaša na „kršitev načel in pravil glede retroaktivnosti in povezane pravne varnosti, kršitev načel nepristranskosti (objektivne in subjektivne), volje, da se sprejme enaka odločba, ki ima enak obseg in ki temelji na enakih razlogih, namesto da se nadomesti izguba možnosti za pravočasno in učinkovito spoštovanje procesnih pravic tožeče stranke“.

- 121 Tožeča stranka v okviru teh dveh delov, ki ju bo Splošno sodišče preučilo skupaj, navaja več ugotovitev in očita več kršitev v zvezi s tem, kako je Komisija izvršila sodbi F-96/13 in T-689/16.
- 122 Trditve, navedene v utemeljitev obeh delov, so ponavljajoče se in razen izjemoma niso posebej povezane s kršitvami, navedenimi v naslovih obeh delov. Vendar je mogoče ugotoviti, da obstajata dva sklopa trditev.
- 123 Prvi sklop trditev tožeče stranke je mogoče povezati z zlorabo postopka, nespoštovanjem dolžnosti skrbnega ravnanja in kršitvijo načela nepristranskosti.
- 124 Z drugim sklopom trditev se zatrjuje kršitev načela prepovedi retroaktivnosti, člena 266 PDEU in zaščite prijavitelja.
- 125 Najprej je treba preučiti ta drugi sklop trditev.

1) Kršitev načel prepovedi retroaktivnosti in pravne varnosti, člena 266 PDEU in zaščite prijavitelja v okviru izvršitve sodb F-96/13 in T-689/16

- 126 Tožeča stranka v bistvu trdi, da Komisija ni pojasnila razlogov, zaradi katerih je s sprejetjem izpodbijane odločbe odstopila od načela prepovedi retroaktivnosti, čeprav ni več mogla obravnavati tako starega in dokončno končanega položaja, zlasti ob upoštevanju varstva procesnih jamstev, povezanih z njenim statusom prijaviteljice. Izvršitev sodb F-96/13 in T-689/16 je torej pomenila odpoved sporni prerazporeditvi in plačilo odškodnine tožeči stranki.
- 127 Komisija trditve tožeče stranke izpodbija kot bodisi nedopustne bodisi neutemeljene.
- 128 V zvezi s tem je treba spomniti na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je institucija, da bi ravnala v skladu z ničnostno sodbo in jo v celoti izvršila, dolžna spoštovati ne le izrek sodbe, ampak tudi obrazložitev, ki je pripeljala do izreka in je potrebna podlaga zanj, tako da je nujna za določitev točnega pomena tega, kar je bilo razsojeno v izreku. Dejansko gre za obrazložitev, ki po eni strani pravilno opredeljuje izrek, ki šteje za nezakonit, in po drugi strani razkriva specifične razloge za nezakonitost, ki je ugotovljena v izreku in jo zadevna institucija mora upoštevati, ko nadomesti akt, ki je bil razglašen za ničen. Poleg tega je s členom 266 PDEU zadevni instituciji naloženo, da mora preprečiti, da bi akt, ki nadomešča akt, razglašen za ničnega, vseboval enake nepravilnosti, kot so bile ugotovljene v ničnostni sodbi. Ta načela toliko bolj veljajo, ko ničnostna sodba postane pravnomočna (glej sodbo z dne 10. novembra 2010, UUNT/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, točka 70 in navedena sodna praksa).
- 129 Za izpolnitev obveznosti iz člena 266 PDEU mora institucija sprejeti konkretne ukrepe, ki lahko odpravijo nezakonitost, do katere je prišlo v zvezi z zadevno osebo. Tako se v skladu s sodno prakso ne sme sklicevati na praktične težave, ki bi jih lahko povzročila vrnitev tožeče stranke v pravni položaj, v katerem je bila pred sprejetjem akta, ki je bil razglašen za ničnega (glej sodbo z dne 8. decembra 2014, Cwik/Komisija, F-4/13, EU:F:2014:263, točka 79 in navedena sodna praksa).
- 130 Le izjemoma, kadar izvršitev ničnostne sodbe ovirajo velike težave, lahko zadevna institucija svoje obveznosti izpolni s sprejetjem odločbe, s katero se lahko zagotovi pravično nadomestilo za škodo, ki je zadevni osebi nastala zaradi odločbe, ki je bila razglašena za nično. V tem okviru lahko uprava

z njo začne dialog, v katerem poskuša doseči sporazum o pravičnem nadomestilu za nezakonitost, katere žrtev je bila (glej sodbo z dne 8. decembra 2014, Cwik/Komisija, F-4/13, EU:F:2014:263, točka 80 in navedena sodna praksa).

- 131 Nazadnje, iz sodne prakse, navedene v točki 80 zgoraj, izhaja, da ima razglasitev ničnosti odločbe retroaktivni učinek, ki organu nalaga, da odločbo sprejme, tako da se sklicuje na datum, ko je bila odločba, ki je bila razglašena za nično, sprejeta. Vendar je treba to vprašanje razlikovati od vprašanja retroaktivnosti nove odločbe, ki jo uprava sprejme zaradi nadomestitve akta, ki je bil razglašen za ničnega. V skladu s sodno prakso namreč načelo varnosti pravnih položajev, ki je splošno načelo prava Unije, praviloma ne dopušča začetka veljavnosti akta pred njegovo objavo. V skladu z ustaljeno sodno prakso pa to pravilo izjemoma ne velja, ko to zahteva cilj, ki ga je treba doseči, in ko so ustrezno upoštevana legitimna pričakovanja prizadetih (glej sodbo z dne 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisija, T-471/11, EU:T:2014:739, točka 102 in navedena sodna praksa). Ta pričakovanja nastanejo, ko uprava zadevni osebi da natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki prihajajo od pooblaščenih in zanesljivih virov, ki ji s tem vzbudijo utemeljena pričakovanja. Poleg tega morajo biti ta zagotovila v skladu z določbami Kadrovskih predpisov in s splošno veljavnimi predpisi (glej sodbo z dne 7. novembra 2013, Cortivo/Parlament, F-52/12, EU:F:2013:173, točka 85 in navedena sodna praksa).
- 132 V obravnavani zadevi je v nasprotju s trditvijo Komisije tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 266 PDEU, v tožbi dovolj pojasnjen ob spoštovanju obveznosti, naloženih s členom 76(d) Poslovnika. Ta očitke je torej dopusten.
- 133 V skladu z načeli, navedenimi v točkah 128 in 129 zgoraj, bi morala Komisija sodbi F-96/13 in T-689/16 izvršiti tako, da bi upoštevala ne samo njuna izreka, ampak tudi razloge, ki so pripeljali do njiju in ki so bili nujna podlaga zanju, tako da bi odpravila nezakonitost, storjeno v zvezi s tožečo stranko, in preprečila, da bi nova odločba vsebovala enake nepravilnosti, kot so bile ugotovljene v teh sodbah.
- 134 Sodišče Unije pa je v sodbi F-96/13 ugotovilo le kršitev pravice tožeče stranke do obrambe v okoliščinah, navedenih v točki 82 zgoraj, zaradi česar je bila prva odločba o prerazporeditvi razglašena za nično. V zvezi s sodbo T-689/16 je sodišče Unije ugotovilo le nepristojnost vodje oddelka GD RH.B4 za sprejetje druge odločbe o prerazporeditvi.
- 135 Zaradi izvršitve sodb F-96/13 in T-689/16 je morala torej generalna direktorica GD za človeške vire kot pristojni OI preučiti položaj tožeče stranke na dan sprejetja prve odločbe o prerazporeditvi, pri čemer je tožeči stranki dala možnost, da se izreče o zatrjevanih napetostih in posledicah, ki jih je iz tega nameravala izpeljati kot pristojni OI, in sicer o sporni prerazporeditvi z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013.
- 136 Generalna direktorica GD za človeške vire je po zaslišanju tožeče stranke potrdila, da so napetosti v delegaciji povzročile vse bolj nevzdržne odnose in da je bila sporna prerazporeditev upravičena. Zato je bilo treba po njenem mnenju potrditi prvo odločbo o prerazporeditvi in urediti upravni položaj tožeče stranke. Zaradi tega je morala izpodbijana odločba imeti retroaktivni učinek v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 131 zgoraj.

- 137 V nasprotju z navedbami tožeče stranke, ki pa o tem ni podala natančnih argumentov, načelo pravne varnosti ni bilo kršeno s tem retroaktivnim učinkom, ker niti sodišče Unije niti uprava nikoli nista izpodbijala utemeljenosti sporne prerazporeditve od leta 2012, še manj pa sta tožeči stranki dala natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki bi lahko v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 131 zgoraj, vzbudila legitimna pričakovanja.
- 138 Zato je izpodbijana odločba lahko imela retroaktivni učinek ob upoštevanju meril, navedenih v točki 131 zgoraj.
- 139 Poleg tega je treba poudariti, da pri izvršitvi sodb F-96/13 in T-689/16 niso obstajale velike ovire v smislu sodne prakse, navedene v točki 130 zgoraj. Kot je bilo namreč navedeno v točkah 93 in 101 zgoraj, potek časa tožeči stranki ni preprečil, da bi v celoti uresničila svojo pravico do izjave pred generalno direktorico GD za človeške vire, niti da bi imela ta na voljo vse elemente konteksta, da bi se izrekla o spornih dejstvih, tako da je Komisija lahko odpravila nezakovitosti, ugotovljene v teh sodbah, s sprejetjem nove odločbe in ni bila dolžna tožeči stranki izplačati pravične odškodnine. Izpodbijana odločba je bila tako sprejeta v skladu s členom 266 PDEU.
- 140 Nazadnje, tožeča stranka ne pojasnjuje razlogov, iz katerih naj obveznost preučitve tako starega položaja na podlagi sodb F-96/13 in T-689/16 ne bi zagotavljala spoštovanja varstva procesnih jamstev, povezanih z njenim statusom prijaviteljice.
- 141 Na podlagi tega je treba zavrnilo drugi sklop trditev, ki jih tožeča stranka navaja v utemeljitev drugega in tretjega dela drugega tožbenega razloga.

2) Zloraba postopka, nespoštovanje dolžnosti skrbnega ravnanja in kršitev načela nepristranskosti

- 142 Tožeča stranka v podporo prvemu sklopu trditev, opredeljenih v točki 123 zgoraj, ki se nanašajo na zlorabo postopka, nespoštovanje dolžnosti skrbnega ravnanja in kršitev načela nepristranskosti, trdi, da Komisija pri izvrševanju sodb F-96/13 in T-689/16 nikoli ni imela niti najmanjšega namena ponovno preučiti njenega položaja, ki se nanaša na sporno prerazporeditev.
- 143 Tožeča stranka meni, da je bila vsebina izpodbijane odločbe že od začetka napovedana v predhodni korespondenci. Glede na dovršeno dejstvo naj bi generalna direktorica GD za človeške vire zgolj sprejela isto odločbo z retroaktivnim učinkom s tem, da je formalizirala prerazporeditev, ki naj ne bi bila zakonita, od 1. januarja 2013. To naj bi dokazovali potreba po „ureditvi“ upravnega položaja tožeče stranke, omenjeni v izpodbijani odločbi, dejstvo, da je bilo treba prvo odločbo o prerazporeditvi formalizirati po njenem sprejetju 20. novembra 2012, in trditev Komisije pred sodiščem Unije v zadevi T-689/16, da je bilo „malo verjetno“, da bi generalna direktorica GD za človeške vire leta 2015 sprejela drugačno odločbo v primerjavi z odločbo, ki jo je sprejela vodja enote GD RH.B4. Tožeča stranka meni, da je zelena retroaktivnost vplivala na vsebino akta, in ne obratno. Komisija naj se ne bi konkretno ukvarjala s ciljem, ki se uresničuje z „fazami postopka, naloženimi“ v sodbah F-96/13 in T-689/16, zlasti s tem, da se tožeči stranki omogoči, da ima dejansko možnost vplivanja na OI v okviru objektivne in nepristranske analize. V obravnavanem primeru naj bi bilo zaslišanje tožeče stranke zgolj formalnost.
- 144 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da tožeča stranka v utemeljitev vseh zatrjevanih kršitev v bistvu navaja iste argumente, medtem ko imajo pojmi „nepristranskost“, „zloraba postopka“ in „dolžnost skrbnega ravnanja“ zelo natančen pomen.

- 145 Zahteva nepristranskosti zajema, prvič, subjektivno nepristranskost v smislu, da nobeden od članov zadevne institucije, ki obravnava zadevo, ne sme biti pristranski in ne sme imeti osebnih predsodkov, pri čemer se osebna nepristranskost domneva, dokler ni dokazano nasprotno, in drugič, objektivno nepristranskost v smislu, da mora institucija zagotoviti zadostna jamstva, da se v zvezi s tem izključi vsak upravičen dvom (glej v tem smislu sodbo z dne 16. junija 2021, PL/Komisija, T-586/19, neobjavljena, EU:T:2021:370, točki 107 in 110 ter navedena sodna praksa).
- 146 Pojem „zloraba pooblastil“ se nanaša na primere, v katerih upravni organ svoja pooblastila uporabi za drug namen, kot je bil tisti, za katerega so mu bila podeljena. Pri odločbi so bila pooblastila zlorabljeni samo, če se na podlagi objektivnih, upoštevanih in skladnih dejavnikov izkaže, da je bila sprejeta za drugačne namene od navedenih (glej sodbo z dne 19. junija 2013, BY/EASA, F-81/11, EU:F:2013:82, točka 69 in navedena sodna praksa).
- 147 Nazadnje, dolžnost skrbnega ravnanja uprave do njenih zaposlenih izraža ravnovesje medsebojnih pravic in dolžnosti, ki jih Kadrovski predpisi določajo v razmerjih med javnimi organi in uslužbenci javnih služb. Ta dolžnost in načelo dobrega upravljanja zlasti zahtevata, da pristojni organ pri odločanju o položaju uradnika upošteva vse dejavnike, ki so lahko relevantni pri sprejemanju odločitve, in da se pri tem ne upošteva le interes službe, ampak tudi interes zadevnega uradnika (glej sodbo z dne 25. junija 2003, Pyres/Komisija, T-72/01, EU:T:2003:176, točka 77 in navedena sodna praksa).
- 148 Trditve tožeče stranke je treba preučiti ob upoštevanju teh načel.
- 149 Na prvem mestu, generalni direktorici GD za človeške vire ni mogoče očitati, da je tožeči stranki v okviru korespondence, navedene v točkah od 19 do 24 zgoraj, predstavila vsebino odločbe, ki jo je nameravala sprejeti. Dejstvo, da uprava pred sprejetjem prve odločbe o prerazporeditvi ni posredovala te informacije, je namreč upravičilo, da je sodišče Unije v sodbi F-96/13 to odločbo razglasilo za nično zaradi kršitve pravice tožeče stranke do obrambe.
- 150 Na drugem mestu, uporaba izraza „ureditev“ v izpodbijani odločbi prav tako ne kaže na pristranskost ali osebne predsodke generalne direktorice GD za človeške vire niti na zlorabo postopka. Nezakonitosti v zvezi s prvo in drugo odločbo o prerazporeditvi, ki jih je sodišče Unije ugotovilo v sodbah F-96/13 in T-689/16, se namreč niso nanašale na utemeljenost sporne prerazporeditve, temveč na okoliščine, v katerih sta bili ti odločbi sprejeti. Čeprav sodišče Unije v teh zadevah ni izključilo sprejetja drugačne odločbe zaradi izvrševanja njegovih sodb, je bilo treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 128 in 129 zgoraj, odpraviti ugotovljene nezakonitosti.
- 151 Na tretjem mestu, okoliščine, v katerih je bila sprejeta prva odločba o prerazporeditvi, za katere je bilo v sodbi F-96/13 ugotovljeno, da niso bile zakonite, ne vplivajo na okoliščine izpodbijane odločbe. Ta je bila poleg tega sprejeta z namenom odpraviti ugotovljene nezakonitosti.
- 152 Na četrtem mestu, trditev Komisije v okviru zadeve T-689/16, da je bilo malo verjetno, da bi generalna direktorica GD za človeške vire leta 2015 sprejela drugačno odločitev od tiste, ki jo je sprejela vodja enote GD RH.B4, pomeni le stališče njene pravne službe v okviru spora pred Splošnim sodiščem, ki poleg tega ne izključuje drugačnega izida.
- 153 Nazadnje, trditev tožeče stranke, da jo je generalna direktorica GD za človeške vire zaslišala zgolj kot formalnost, ne temelji na nobenem objektivnem indicu.

- 154 Nasprotno, ugotoviti je treba, da je bila tožeča stranka, kot je bilo navedeno v točki 85 zgoraj, trikrat pozvana, naj predstavi svoja stališča o nameri generalne direktorice GD za človeške vire, da s potrditvijo sporne prerazporeditve uredi njen upravni položaj.
- 155 Prvi sklop trditve, ki jih tožeča stranka navaja v utemeljitev drugega in tretjega dela, torej ni utemeljen.
- 156 Glede na vse navedeno je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

4. Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 22a Kadrovskih predpisov, dolžnosti pomoči in skrbnega ravnanja, člena 22c Kadrovskih predpisov, dolžnosti skrbnosti, nevtralnosti, nepristranskosti in objektivnosti, pravice do poštenega obravnavanja spisa tožeče stranke in njenih legitimnih pričakovanj ter zloraba postopka

- 157 Ta tožbeni razlog je razdeljen na štiri dele, od katerih se prvi nanaša na kršitev člena 22c Kadrovskih predpisov, drugi na kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja, tretji na kršitev načel objektivnosti, nepristranskosti in nevtralnosti pristojnega OI ter na kršitev načel enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije, četrti pa na kršitev pravil o dokaznem bremenu, določenih v smernicah o živžgaštvu.
- 158 Najprej je treba tako kot Komisija poudariti, da čeprav je kršitev dolžnosti pomoči navedena v naslovu tega tožbenega razloga, v tožbi ni navedena nobena utemeljitev. Ta očitek torej ne izpolnjuje zahtev iz člena 76(d) Poslovnika in ga je torej treba razglasiti za nedopustnega. Enako velja za očitek, ki se nanaša na kršitev legitimnih pričakovanj tožeče stranke. Ta je naveden v naslovu tožbenega razloga, vendar v tožbi ni dovolj jasno predstavljen.
- 159 Po teh pojasnilih je treba najprej preučiti prvi in četrti del, ki ju tožeča stranka navaja v utemeljitev tretjega tožbenega razloga, nato pa še druga dva dela.

a) Prvi del tretjega tožbenega razloga: kršitev člena 22c Kadrovskih predpisov

- 160 Tožeča stranka trdi, da člen 22c Kadrovskih predpisov Komisiji nalaga, da sprejme pravila o zaupnem obravnavanju pritožb, ki jih vloži oseba s statusom prijaviteljice, če meni, da je žrtev povračilnih ukrepov. Po mnenju tožeče stranke naj bi se ta pravila nanašala na tri vidike, navedene v členu 22c, drugi odstavek, navedenih predpisov. Vendar naj ne bi obstajalo nobeno pravilo, ki bi vključevalo te tri vidike. Edina pravila, ki naj bi jih Komisija sprejela na podlagi člena 22c Kadrovskih predpisov, naj bi se nanašala na roke za obravnavo, dokazno breme in pristojnost generalne direktorice, ne pa služb, da odloča kot OI.
- 161 Tožeča stranka dodaja, da edinstveno obravnavanje zahtev prijaviteljev, zagotovljeno s členom 22c Kadrovskih predpisov, pristojnemu OI nalaga, da deluje sam, brez pomoči služb, in da je prijavitelj zaščiten tako, da se prepereči, da bi zanj veljala enaka pravila kot za druge uradnike ali uslužbence, pri čemer mora sistematično razkriti svoj status prijavitelja in utemeljitev tega statusa.
- 162 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.
- 163 Najprej je treba ugotoviti, da ni sporno, da je bilo treba pri sprejetju izpodbijane odločbe upoštevati člen 22c Kadrovskih predpisov.

164 Člen 22c Kadrovskih predpisov določa:

„V skladu s členoma 24 in 90 vsaka institucija vzpostavi postopek obravnave pritožb uradnikov v zvezi z načinom, kako so bili obravnavani po izpolnitvi oziroma zaradi izpolnitve svojih obveznosti v skladu s členom 22a ali 22b. Institucija zagotovi, da se take pritožbe obravnavajo zaupno in, če tako zahtevajo okoliščine, pred iztekom rokov iz člena 90.

Organ za imenovanja vsake institucije določi notranja pravila, med drugim o:

- zagotavljanju informacij uradnikom iz člena 22a(1) ali člena 22b o obravnavi zadev, ki so jih prijavili,
- zaščiti legitimnih interesov in zasebnosti navedenih uradnikov ter
- postopku obravnave pritožb iz prvega odstavka tega člena.“

165 Člen 22c Kadrovskih predpisov je bil uveden z Uredbo (EU, Euratom) št. 1023/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o spremembi kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije in pogojev za zaposlovanje drugih uslužbencev Evropske unije (UL 2013, L 287, str. 15), da bi se OI vsake institucije naložila obveznost, da določijo notranja pravila za zagotavljanje jamstev prijaviteljem, vključno s postopkom za obravnavo pritožb v zvezi s tem, kako so bili obravnavani po izpolnitvi obveznosti iz členov 22a in 22b Kadrovskih predpisov ali zaradi izpolnitve teh obveznosti.

166 V nasprotju s trditvijo tožeče stranke člen 22c, drugi odstavek, Kadrovskih predpisov ne zahteva, da so vsa pravila, ki se uporabljajo za prijavitelje, tudi kadar vložijo pritožbe, določena v enem samem aktu.

167 Kar zadeva Komisijo, so bila nekatera jamstva iz člena 22c Kadrovskih predpisov predvidena že pred začetkom veljavnosti te določbe v okviru smernic o žvižgaštvu.

168 V teh smernicah je navedenih več ukrepov za zaščito prijaviteljev, med katerimi je zaupnost identitete prijavitelja, h katere spoštovanju se Komisija zavezuje. V skladu s tem pravilom se njegovo ime ne razkrije osebam, ki so potencialno vpletene v nezakonita ravnanja, niti nikomur drugemu – razen tistim, ki se morajo z njim seznaniti – in le če prijavitelj osebno dovoli razkritje svoje identitete ali če gre za zahtevo v okviru kazenskega pregona, ki bi lahko bil posledica teh dejanj. Pravila o dokaznem bremenu, ki so navedena v točki 57 zgoraj in na katera se sklicuje tožeča stranka, so prav tako določena kot zaščitni ukrep za prijavitelje. Poleg tega je pojasnjeno, da mora zadevni član osebja, da bi Komisija lahko sprejela zaščitne ukrepe, instituciji povedati, da je prijavitelj.

169 Sklep Komisije OI/OPSP, naveden v točki 63 zgoraj, določa tudi posebna pravila v zvezi z odločbami o prerazporeditvi uradnika, ki je prijavil nepravilnosti v skladu s postopki, določenimi v zvezi s tem. Kot je razvidno iz točk 47 in 48 sodbe T-689/16, lahko take odločitve sprejme le generalna direktorica GD za človeške vire brez delegacije. Kot je bilo navedeno v točki 63 zgoraj, Sklep Komisije OI/OPSP določa tudi pristojnost člana Komisije, pristojnega za GD za človeške vire, za odločanje o pritožbah, ki jih je ta uradnik vložil zoper odločbo o prerazporeditvi.

- 170 Ta pravila so dopolnjena z *Upravnim obvestilom* št. 79–2013, omenjenim v točki 37 zgoraj. Ta daje oddelku GD RH.D 2 (zdaj imenovan GD RH.E2) pristojnost za obravnavo vseh zahtev in pritožb, vključno s tistimi, ki jih vložijo prijavitelji, da bi pristojni OI sprejel odločitev. To obvestilo določa, da je treba na pritožbe, vložene na podlagi člena 22c Kadrovskih predpisov, če okoliščine to upravičujejo, podati obrazložen odgovor v rokih, ki so krajši od rokov, določenih v členu 90 Kadrovskih predpisov. Določeno je tudi, da se o pritožbah, ki se nanašajo na občutljive teme, ne razpravlja na posvetovanjih med službami.
- 171 Ta pravila so dopolnjena še s pravili, ki so v izjavi o varstvu osebnih podatkov, omenjeni v točki 35 zgoraj. V skladu s to izjavo, ki se prav tako sklicuje na člen 22c Kadrovskih predpisov, se dostop do osebnih podatkov v pritožbi odobri samo pooblaščenemu osebju, ki ga nujno potrebuje. Vzpostavijo se mehanizmi za varstvo osebnih podatkov, kot je omejen dostop v GD za človeške vire in varnost do trdega diska oddelka GD RH.E2. Poleg tega je treba opozoriti, da za člane tega oddelka velja dolžnost zaupnosti in diskretnosti.
- 172 Nazadnje je treba poudariti, da je pritožbo prijavitelja mogoče vložiti, kot se je zgodilo v obravnavani zadevi, s spremnim obrazcem, ki se sklicuje na člen 22c Kadrovskih predpisov. Sklicevanje na to določbo v obrazcu za pritožbo oddelku GD RH.E2 omogoča, da že ob vložitvi pritožbe ugotovi, da gre za občutljivo zadevo, in zagotovi spoštovanje zaščitnih ukrepov za prijavitelje, navedenih v točkah od 165 do 171 zgoraj.
- 173 Iz tega izhaja, da je Komisija v nasprotju s trditvami tožeče stranke sprejela posebna pravila za obravnavo pritožb prijaviteljev v skladu s členom 22c Kadrovskih predpisov.
- 174 Kar zadeva trditev tožeče stranke, da bi moral pristojni OI delovati brez pomoči služb, tega ne zahteva niti člen 22c Kadrovskih predpisov niti nobeno notranje pravilo, navedeno v točkah od 167 do 172 zgoraj. Poleg tega je zaupnost identitete prijavitelja s temi pravili dovolj varovana.
- 175 Nazadnje, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da je namen varstva, podeljenega osebam, ki so prijavile nepravilnosti, preprečiti, da bi jim bilo treba svoj status prijaviteljev in utemeljitev tega statusa sistematično razkriti vsakemu, ki je pristojen za pritožbe, pravila, navedena v točkah od 168 do 172 zgoraj, ne zahtevajo, da te osebe v pritožbah podrobno opišejo nepravilnosti, ki so jih prijavile. Te osebe, kot je navedeno v smernicah o žvižgaštvu, pa morajo instituciji povedati, da so prijavitelji, da lahko službe zagotovijo zaščitne ukrepe, določene s pravili, sprejetimi v skladu s členom 22c Kadrovskih predpisov.
- 176 Glede na te ugotovitve je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrni.

b) Četrty del tretjega tožbenega razloga: kršitev pravil o dokaznem bremenu, določenih v smernicah o žvižgaštvu

- 177 Tožeča stranka trdi, da mora v skladu s točko 3 smernic o žvižgaštvu oseba, ki sprejme neugoden ukrep proti prijavitelju, dokazati, da med informacijami, posredovanimi na podlagi obveznosti iz člena 22a Kadrovskih predpisov, in tem ukrepom ni nobene povezave. Komisija naj s tem, da je želela urediti obdobje, ki je že preteklo, nikoli ne bi poskušala zaščititi tožeče stranke pred sporno prerazporeditvijo, čeprav je bila zelo škodljiva.
- 178 Komisija predlaga, naj se trditve tožeče stranke bodisi zavržejo kot nedopustne bodisi zavrnejo kot neutemeljene.

- 179 Najprej je treba ugotoviti, da se tožeča stranka ni sklicevala na obstoj očitne napake pri presoji, s katero bi prerekala ugotovitev v izpodbijani odločbi o obstoju notranjih težav v odnosih znotraj delegacije.
- 180 Tožeča stranka nasprotno trdi, da so bila pravila o dokaznem bremenu, določena v smernicah o žvižgaštvu, kršena, ker generalna direktorica GD za človeške vire ni dokazala, da ni povezave med sporno prerazporeditvijo in njenimi prijavi.
- 181 Poudariti je treba, da Komisija ne izpodbija, da so se v obravnavanem primeru uporabljala pravila o dokaznem bremenu iz točke 3 smernic o žvižgaštvu, navedenih v točki 57 zgoraj.
- 182 Točka 3 smernic o žvižgaštvu določa:
- „Vsak zaposleni, ki prijavi hudo nepravilnost, se zaščiti pred povračilnimi ukrepi, če ravna v dobri veri in v skladu z določbami teh smernic. Kar zadeva dokazno breme, mora oseba, ki sprejme neugoden ukrep proti prijavitelju, dokazati, da je ta ukrep temeljil na drugih razlogih, in ne na obvestilu o nepravilnostih.“
- 183 Preučiti je torej treba, ali je generalna direktorica GD za človeške vire pravno zadostno dokazala, da je bila sporna prerazporeditev obrazložena z drugimi razlogi, in ne s tem, da je tožeča stranka prijavila nepravilnosti.
- 184 V izpodbijani odločbi, kakor je bila dopolnjena z odločbo o delni zavrnitvi pritožbe, je sporna prerazporeditev obrazložena z notranjimi težavami z odnosi, ki so izhajale iz več elektronskih sporočil iz obdobja od 18. septembra do 13. novembra 2012. V odgovoru na pritožbo je navedeno, da sporna prerazporeditev ni bila obrazložena s prijavi, ki jih je tožeča stranka podala leta 2012. Poleg tega so omenjene medosebne težave med tožečo stranko in njenimi sodelavci.
- 185 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da čeprav je lahko prijava tožeče stranke z dne 3. oktobra 2012 otežila odnose med njo, njenimi nadrejenimi in sodelavci, je šlo v obravnavanem primeru za medosebne težave in odnos znotraj delegacije, ki so nastali pred to prijavo in ki bi lahko upravičili sporno prerazporeditev v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 52 in 53 zgoraj.
- 186 Kot je navedla Komisija, so te težave jasno razvidne zlasti iz elektronskega sporočila, ki ga je vodja delegacije 18. septembra 2012 naslovil na tožečo stranko in je bilo omenjeno na sestanku 15. oktobra 2015 (glej točko 12 zgoraj).
- 187 V tem elektronskem sporočilu je vodja delegacije tožeči stranki povedal, da je to drugič v kratkem času, ko od svojih sodelavcev zahteva opravičilo. Vodja delegacije se je spraševal, zakaj so ti sodelavci podali določene pripombe, in tožečo stranko opozoril, da mora biti spoštovanje obojestransko, pri čemer je menil, da vedenje tožeče stranke ni bilo neoporečno. Poleg tega je branil osebo, od katere je tožeča stranka zahtevala opravičilo. Čeprav torej okvira, na katerega se sklicuje elektronsko sporočilo, ni mogoče opredeliti zgolj na podlagi njegovega branja, je mogoče ugotoviti obstoj medosebnih težav, ki so vplivale na delegacijo in so obstajale pred prijavo.

- 188 Tudi v elektronskem sporočilu z dne 12. novembra 2012, naslovljenem na tožečo stranko, ki je bilo prav tako omenjeno na sestanku 15. oktobra 2015 (glej točko 12 zgoraj), je vodja delegacije omenil težave v zvezi s komunikacijo in na pritožbe več sodelavcev, v skladu s katerimi je tožeča stranka imela neprimeren verbalen in neverbalen odnos. Vodja delegacije je v tem elektronskem sporočilu tožečo stranko tudi prosil, naj nemudoma spremeni svoj odnos, vedenje in način komuniciranja.
- 189 Iz teh elektronskih sporočil je razvidno, da so bili dogodki povezani z ravnanjem tožeče stranke in niso bili osamljeni ter da je bilo večkrat opozorjeno na te težave v odnosih.
- 190 Komisija je s tem, da se je oprla na te elemente, zadostila dokaznemu bremenu, ki ga je imela na podlagi pravil, navedenih v točkah 181 in 182 zgoraj, tako da je dokazala, da je sporna prerazporeditev temeljila na drugih razlogih, in ne na obvestilu o nepravilnostih s strani tožeče stranke na podlagi člena 22a Kadrovskih predpisov.
- 191 Četrty del tretjega tožbenega razloga torej ni utemeljen in ga je treba zavrnti.

c) Drugi del tretjega tožbenega razloga: kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja

- 192 Tožeča stranka trdi, da je bil v okviru njene prerazporeditve na številna delovna mesta, ki so bila zanjo ustvarjena od leta 2013, upoštevan le interes službe, medtem ko bi bilo treba upoštevati tudi njen osebni interes in status prijaviteljice, potem ko je bila zaslišana glede tega, zato da bi se ji zagotovilo najboljše varstvo.
- 193 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.
- 194 Opozoriti je treba, da se je tožeča stranka na kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja sklicevala tudi v drugem delu drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na domnevno zlorabo pooblastil in kršitev načela nepristranskosti. V podporo tem očitkom, ki so bili zavrtnjeni (glej točke od 142 do 155 zgoraj), je tožeča stranka navedla, da Komisija pri izvrševanju sodb F-96/13 in T-689/16 nikoli ni imela niti najmanjšega namena ponovno preučiti njen položaj, ki se nanaša na sporno prerazporeditev.
- 195 Tožeča stranka v okviru tega dela navaja kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja iz drugega razloga, ki je povezan z neupoštevanjem njenega osebnega interesa.
- 196 V zvezi s tem je treba spomniti, da čeprav mora na podlagi dolžnosti skrbnega ravnanja pristojni organ pri presoji interesa službe upoštevati vse elemente, ki so lahko relevantni pri sprejemanju odločitve, zlasti interes zadevnega uslužbenca, upoštevanje osebnega interesa tega uradnika ne more biti tako pomembno, da bi se OI prepovedalo, da uradnika prerazporedi proti njegovi volji, če je to v interesu službe (glej sodbo z dne 28. oktobra 2004, Meister/UUNT, T-76/03, EU:T:2004:319, točka 192 in navedena sodna praksa).
- 197 Kot je razvidno iz analize prvega dela drugega tožbenega razloga, je bilo tožeči stranki večkrat omogočeno, da predstavi svoje stališče o sporni prerazporeditvi. Ta ni preprečila napredovanja v naziv AD 12 v napredovalnem obdobju 2013. Kar zadeva interes službe, tožeča stranka ne izpodbija težav v odnosih, ki jih je izpostavila Komisija.
- 198 Glede na te ugotovitve je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrnti.

d) Tretji del: kršitev načel objektivnosti, nepristranskosti in nevtralnosti pristojnega OI ter kršitev načel enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije

- 199 Tožeča stranka trdi, da je uprava priznala, da je ravnala le za odpravo zaporednih nezakonitosti, ne da bi imela za cilj varstvo, ki je bilo tožeči stranki zagotovljeno zaradi njenega statusa prijaviteljice, s čimer je uprava kršila dolžnost nevtralnosti, nepristranskosti in objektivnosti.
- 200 Tožeča stranka dodaja, da bi se moral pristojni OI posvetovati s Comdel. Če bi bila ta komisija že leta 2012 obveščena o napačni obrazložitvi sporne prerazporeditve in o tem, da ima tožeča stranka status prijaviteljice, ter o sumih korupcije, povezanih z organizacijo, omenjeno v točki 6 zgoraj, bi bila verjetno sprejeta druga odločba. GD za proračun je namreč član te komisije, njegove službe pa so tiste, ki so tej mednarodni organizaciji uradno poslale opozorilo.
- 201 Komisija predlaga, naj se trditve tožeče stranke bodisi zavržejo kot nedopustne bodisi zavrnejo kot neutemeljene.
- 202 V zvezi z očitki, ki se nanašajo na kršitev dolžnosti nevtralnosti, nepristranskosti in objektivnosti, je treba tako kot Komisija poudariti, da tožeča stranka ponavlja trditve, ki so bile že preučene in zavrnjene v okviru drugega dela drugega tožbenega razloga, v podporo kršitvi načela nepristranskosti, v skladu s katerimi je Komisija zgolj uredila upravni položaj tožeče stranke, ne da bi imela za cilj ponovno preučiti njen položaj. Iz razlogov, navedenih v točkah od 144 do 155 zgoraj, ti očitki niso utemeljeni.
- 203 Glede kršitve načel enakega obravnavanja in prepovedi diskriminacije, navedene v naslovu tega dela, Komisija pravilno ugotavlja, da tožeča stranka teh očitkov nikakor ni utemeljila, tako da tožba v zvezi s tem ni v skladu z zahtevami iz člena 76(d) Poslovnika. Ta očitka torej nista dopustna.
- 204 Edine trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v podporo temu delu in niso bile obravnavane v okviru drugih tožbenih razlogov, se nanašajo na to, da ni bilo posvetovanja s Comdel.
- 205 V zvezi s tem je treba tako kot Komisija ugotoviti, da tožeča stranka ne zatrjuje kršitve posebne določbe Sklepa Komisije z dne 10. oktobra 2012 o upravljanju virov v delegacijah Unije, ki ureja Comdel in podrobna pravila o posvetovanju.
- 206 Trditve v zvezi s Comdel so navedene v podporo kršitve načel objektivnosti, nepristranskosti in nevtralnosti pristojnega OI, ki jo navaja v tem delu. V zvezi s tem tožeča stranka v repliki pojasnjuje, da naj bi posredovanje Comdel pomenilo vsaj objektivni element vtisa nevtralnosti in objektivnosti izpodbijane odločbe, saj bi lahko spis presojala tretja oseba.
- 207 Ob domnevi, da je tožbo v zvezi s tem mogoče šteti za skladno z zahtevami iz člena 76(d) Poslovnika, je treba ugotoviti, da je namen pristojnosti generalne direktorice GD za človeške vire za odločanje o prerazporeditvah oseb, ki so prijavile nepravilnosti, na katero je bilo opozorjeno v točki 48 sodbe T-689/16, prav to, da se prijaviteljem zagotovijo dodatna jamstva nepristranskosti, objektivnosti in nevtralnosti, ki jih zahteva tožeča stranka.
- 208 Poleg tega ni sporno, da je bilo pred sprejetjem prve odločbe o prerazporeditvi opravljeno posvetovanje s Comdel. Komisija pa je morala pri izvrševanju sodbe F-96/13 odpraviti le nezakonitost te odločbe, ki se je nanašala na kršitev pravice tožeče stranke do obrambe.

- 209 Poleg tega, tudi če bi bilo treba šteti, da bi se morala generalna direktorica GD za človeške vire pred sprejetjem izpodbijane odločbe posvetovati s Comdel, je treba spomniti, da kršitev postopka povzroči ničnost odločbe v delu ali celoti le, če se ugotovi, da bi upravni postopek, če do te kršitve ne bi prišlo, lahko vodil do drugačnega izida in bi posledično izpodbijana odločba lahko imela drugačno vsebino (glej sodbo z dne 2. marca 2010, Evropaiki Dynamiki/EMSA, T-70/05, EU:T:2010:55, točka 103 in navedena sodna praksa).
- 210 Na podlagi nobenega elementa iz spisa pa ni mogoče ugotoviti, da bi bil izid postopka v primeru ponovnega posvetovanja s Comdel lahko drugačen. Kot je bilo namreč ugotovljeno v točkah od 184 do 190 zgoraj, je bila sporna prerazporeditev utemeljena s težavami v odnosih v delegaciji in ni bila povezana z obvestilom o nepravilnostih, v zvezi s katerimi bi se GD za proračun lahko po potrebi odzval v okviru Comdel.
- 211 Zato je treba tretji del tretjega in zato tretji tožbeni razlog zavreči kot delno nedopusten in zavrniti kot delno neutemeljen.
- 212 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba predloge za razglasitev ničnosti zavrniti.

C. Odškodninska zahtevka

- 213 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj Komisiji naloži plačilo odškodnine v višini 250.000 EUR za povrnitev nastale premoženjske škode in 100.000 EUR za povrnitev zatrjevane nepremoženjske škode.
- 214 Glede navedenih nezakonitosti se tožeča stranka najprej sklicuje na prve tri odločbe o prerazporeditvi, pri čemer trdi, da so bile zaporedoma razglašene za nične ali umaknjene, ker so bile nezakonite.
- 215 Nato trdi, da je bila izpodbijana odločba sprejeta zlasti v nasprotju z njeno pravico do izjave in njeno pravico do obrambe, ne da bi se spoštovala pravila v zvezi z zaščito prijaviteljev, katerih kakovost, vsebino varstva in neobstoj časovne omejitve je sodišče Unije že pojasnilo. Po mnenju tožeče stranke so prve tri odločbe o prerazporeditvi enako nezakonite. Tožeča stranka je na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča pojasnila, da je njen odškodninski zahtevek utemeljen tudi z nepravilno izvršitvijo sodb F-96/13 in T-689/16 v nasprotju s členom 266 PDEU.
- 216 Nazadnje, tožeča stranka navaja vrsto nezakonitosti. Trdi, da je bila od leta 2013 proti svoji volji sedemkrat prerazporejena na delovna mesta, ki so bila ustvarjena zanjo, ne da bi se kadar koli v celoti upošteval obseg zaporednih razglasitev ničnosti. GD za človeške vire in varnost naj med temi prerazporeditvami ne bi zagotovil nobene podpore. Generalna direktorica GD za človeške vire naj je sistematično ne bi hotela sprejeti, čeprav je sodišče Unije menilo, da so domnevni razlogi za prerazporeditev subjektivno obarvani, kar je pristojnemu OI nalagalo, da tožečo stranko sam zasliši. Uvrščena naj bi bila na črni seznam in opredeljena kot „pravdarka“, ne da bi uprava poskušala razumeti njen položaj prijaviteljice. Vse njene prošnje za pomoč naj bi bile zavrnjene, medtem ko naj ne bi bilo sprejeto nobeno pravilo v zvezi z izvajanjem zaščite prijavitelja. Z odločbami o prerazporeditvi naj bi se sistematično kršila zaupnost njenih osebnih podatkov. Razen izpodbijane odločbe naj bi zaporedne odločbe o prerazporeditvi sprejel nepristojni organ.

- 217 V zvezi z zatrjevano škodo tožeča stranka na eni strani trdi, da je utrpela nepremoženjsko škodo, ki jo pred Splošnim sodiščem ocenjuje na 100.000 EUR, zaradi treh dejavnikov. Prvič, tožeča stranka očita, da so bili oškodovani njen ugled, osebno in poklicno dostojanstvo ter njena strokovna verodostojnost, ker naj bi Komisija nezakonito vzdrževala njen neurejen položaj in zanikala pomen ugotovitev iz zaporedoma razglašanih sodb. Drugič, tožeča stranka se sklicuje na negotovost svojega upravnega položaja že več kot devet let zaradi zaporednih nezakonitih odločb o prerazporeditvi, od katerih je Splošno sodišče dve razglasilo za nični, kar naj bi dokazovalo slabo upravljanje in pomanjkanje skrbnosti, ki naj bi ji povzročili tesnobo in stres. Tretjič, tožeča stranka se sklicuje na zaporedne spremembe delovnega mesta in nalog od prve odločbe o prerazporeditvi brez posebne podpore kljub njenemu statusu prijaviteljice.
- 218 Po drugi strani tožeča stranka trdi, da je utrpela premoženjsko škodo, ocenjeno na 250.000 EUR, ki je povezana, prvič, s stroški predsodnega postopka, ki so se od razglasitve ničnosti prve odločbe o prerazporeditvi povečali, drugič, s položajem sodne in upravne negotovosti, za katerega je značilna razporeditev na številna delovna mesta od leta 2013, kar je povzročilo zastoj v njeni karieri in so jo njeni nadrejeni dojemali kot „črno ovco“, ki povzroča težave, in tretjič, nezmožnost, da bi bila upravičena do pogojev, določenih v Prilogi X h Kadrovskim predpisom, in do mednarodne kariere ter do napredovanja na podlagi rezultatov njene poklicne angažiranosti.
- 219 Komisija predlaga, naj se odškodninska zahtevka bodisi zavržeta kot nedopustna bodisi zavrneta kot neutemeljena.
- 220 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora biti v okviru odškodninskega zahtevka, ki ga vloži uradnik ali uslužbenec, za nastanek odgovornosti institucije, organa, urada ali agencije Unije izpolnjenih več pogojev, ki se nanašajo na nezakonitost ravnanja, ki se očita zadevni instituciji, resničnost zatrjevane škode ter obstoj vzročne zveze med ravnanjem in zatrjevano škodo. Trije pogoji za nastanek odgovornosti so kumulativni, kar pomeni, da če eden od njih ni izpolnjen, odgovornost institucije ne nastane (glej sodbo z dne 16. junija 2021, CE/Odbor regij, T-355/19, EU:T:2021:369, točka 142 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).
- 221 Prav tako je treba spomniti, da se predhodni postopek pri odškodninski tožbi razlikuje glede na to, ali je bila škoda, katere povrnitev se zahteva, povzročena z aktom, ki posega v položaj, v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov, ali z ravnanjem uprave, ki ni imelo narave odločbe. V prvem primeru mora zadevna oseba v določenem roku pri upravi vložiti pritožbo zoper zadevni akt. V drugem primeru pa se mora upravni postopek začeti z vložitvijo zahteve v smislu člena 90(1) Kadrovskih predpisov, katere namen je pridobitev odškodnine, in se po potrebi nadaljevati s pritožbo zoper odločbo o zavrnitvi te zahteve (glej sodbo z dne 13. decembra 2012, A/Komisija, T-595/11 P, EU:T:2012:694, točka 111 in navedena sodna praksa).
- 222 Kar zadeva odškodninske zahtevke, povezane z izvršitvijo pravnomočne sodbe v skladu s členom 266 PDEU, ki se nanašajo na to, da bi sprejete odločbe omogočilo le delno nadomestitev posledic storjene nezakonitosti, jih je mogoče navesti tudi v pritožbi zoper te odločbe, ne da bi bila dopustnost tožbe pogojena z vložitvijo zahteve na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2011, AA/Komisija, F-101/09, EU:F:2011:133, točka 75 in navedena sodna praksa).
- 223 Nazadnje, v skladu z ustaljeno sodno prakso uradnik, ki v rokih, določenih v členih 90 in 91 Kadrovskih predpisov, ni vložil ničnostne tožbe zoper akt, ki domnevno posega v njegov položaj, ne more z zahtevkom za nadomestilo škode, povzročene s tem aktom, popraviti te opustitve in si priskrbeti nove roke za tožbo. Niti se ne more sklicevati na domnevno

nezakonitost tega akta v okviru odškodninske tožbe. Uradnik z odškodninskim zahtevkom na splošno ne more doseči enakega rezultata, kot bi ga dosegel, če bi bil uspešen z ničnostno tožbo, ki je ni vložil pravočasno (glej sodbo z dne 18. novembra 2014, McCoy/Odbor regij, F-156/12, EU:F:2014:247, točka 96 in navedena sodna praksa).

- 224 V obravnavanem primeru je treba najprej preučiti nezakonitosti, navedene v točki 216 zgoraj, katerih dopustnost Komisija izpodbija, nato pa preučiti nezakonitosti, na katere se sklicuje tožeča stranka v zvezi z zaporednimi odločbami o sporni prerazporeditvi, opisanimi v točkah 214 in 215 zgoraj.
- 225 Tožeča stranka v repliki pojasnjuje, da so bile trditve, navedene v točki 216 zgoraj, le umestitev tožb, ki so pripeljale do zaporednih razglasitev ničnosti sodišča Unije, v kontekst.
- 226 Tožeča stranka je na obravnavi trdila, da je s tem, da je v trditvah opisala, kako jo je uprava obravnavala od prve odločbe o prerazporeditvi, lahko zagotovila koristne kronološke podatke, da lahko Splošno sodišče v obravnavani zadevi presodi spoštovanje razumnega roka. Poleg tega naj bi bile odločbe, ki jih je uprava v zvezi z njo sprejela od 1. januarja 2013, enako nezakonite, kar vpliva na sporno prerazporeditev in se nanaša na neupoštevanje njenega statusa prijaviteljice. Poleg tega naj bi bila ta prerazporeditev in dejstvo, da je zaradi njenih prijav dojemana kot „črna ovca“, razlog za zaporedne prerazporeditve.
- 227 Tako kot Komisija je treba ugotoviti, da trditve tožeče stranke, navedene v točki 216 zgoraj, v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 221 do 223 zgoraj, niso dopustne. Škoda, katere povrnitev se zahteva v zvezi s temi nezakonitostmi, namreč ne izhaja niti iz izpodbijane odločbe niti iz izvršitve sodb F-96/13 in T-689/16, temveč iz vrste ravnanj uprave, ki nimajo narave odločanja, in drugih aktov, ki posegajo v položaj in ki so bili sprejeti pred izpodbijano odločbo ter jih tožeča stranka ni izpodbijala pred Splošnim sodiščem.
- 228 Te nezakonitosti nikakor niso utemeljene. Trditve tožeče stranke namreč v bistvu izhajajo iz domneve, da je bila sporna prerazporeditev, kot je bila potrjena z izpodbijano odločbo z retroaktivnim učinkom od 1. januarja 2013, posledica njenih prijav in da je zato vplivala na njeno poznejšo kariero.
- 229 Kot pa je bilo ugotovljeno v točki 190 zgoraj, je Komisija zadostila dokaznemu bremenu, ki ga nosi, in pravno zadostno dokazala, da je bila sporna prerazporeditev utemeljena z drugimi razlogi, ne pa s prijavami tožeče stranke. Poleg tega sodišče Unije v sodbah, izdanih v zadevah F-96/13 in T-689/16, ni podvomilo o utemeljenosti sporne prerazporeditve.
- 230 Na nezakonitosti, navedene v točki 215 zgoraj, se je tožeča stranka sklicevala tudi v podporo predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe in odločbe o delni zavrnitvi pritožbe.
- 231 V zvezi s tem zadostuje opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso predloge za povrnitev premoženjske ali nepremoženjske škode zavrniti, če so tesno povezani s predlogi za razglasitev ničnosti, ki so bili, kot v obravnavani zadevi, zavrženi kot nedopustni ali zavrnjeni kot neutemeljeni (glej sodbo z dne 24. aprila 2017, HF/Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, točka 69 in navedena sodna praksa).

- 232 Nazadnje, Komisija v zvezi s sprejetjem zaporednih nezakonitih odločb o prerazporeditvi, omenjenim v točki 214 zgoraj, pravilno trdi, da je sodišče Unije odškodninske zahtevke, povezane z nezakonnostmi prve in druge odločbe o prerazporeditvi, ugotovljenimi v sodbah F-96/13 in T-689/16, že preučilo in zavrnilo v teh sodbah. Ti očitki so torej v nasprotju z *res iudicata* in niso dopustni.
- 233 V zvezi z umikom tretje odločbe o prerazporeditvi med postopkom zaradi nezakonnosti (zadeva T-308/20) iz analize v točkah od 109 do 113 zgoraj izhaja, da je ta umik pripomogel k zavlačevanju že tako dolgega upravnega postopka, tako da izpodbijana odločba ni bila sprejeta v razumnem roku, kar je v nasprotju s členom 41(1) Listine.
- 234 Vendar ta nezakonnost ni pripeljala do razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe, saj ni bilo dokazano, da je neupoštevanje tega roka v obravnavanem primeru lahko vplivalo na njeno vsebino (glej točke od 115 do 117 zgoraj).
- 235 Vendar lahko sodišče Unije v skladu s sodno prakso zaradi kršitve razumnega roka upravi tudi po uradni dolžnosti naloži plačilo odškodnine za nepremoženjsko škodo, nastalo zaradi te kršitve (glej v tem smislu sodbo z dne 14. septembra 2011, A/Komisija, F-12/09, EU:F:2011:136, točki 225 in 226 ter navedena sodna praksa).
- 236 V obravnavanem primeru tožeča stranka v utemeljitev odškodninskega zahtevka za nepremoženjsko škodo med drugim trdi, da je Komisija zaradi zaporednih napak v prvih treh odločbah o prerazporeditvi ustvarila negotovost v zvezi z njenim položajem, ki je trajala še dolgo, kar pomeni primer slabega upravljanja in pomanjkanja skrbnosti, ki sta ji povzročili tesnobo in stres v meri, za katero je mogoče šteti, da ni razumna.
- 237 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj Komisiji naloži, da ji plača 100.000 EUR za vso zatrjevano nepremoženjsko škodo, brez razlikovanja.
- 238 Čeprav tožeča stranka ni predložila podatkov, na podlagi katerih bi bilo mogoče natančno količinsko opredeliti škodo, povezano z njenim dolgotrajnim stanjem negotovosti, Splošno sodišče v nasprotju s trditvijo Komisije meni, da ta okoliščina ne preprečuje možnosti, da se določi *ex æquo et bono* znesek, s katerim bi bilo mogoče povrniti tako škodo, katere obstoj je v obravnavanem primeru mogoče dokazati.
- 239 V zvezi s tem je treba upoštevati, da je posebej dolgo trajanje upravnega postopka, ki je pripeljal do sprejetja izpodbijane odločbe več kot osem let po nastanku dejanskega stanja, posledica zaporednih napak uprave, ki so pri tožeči stranki lahko povzročile negotovost in tesnobo v zvezi z njenim položajem, zlasti ker se je sklicevala na njen status prijaviteljice.
- 240 V teh okoliščinah Splošno sodišče meni, da bo nepremoženjska škoda, ki jo je utrpela tožeča stranka, pravično ocenjena, če se v obravnavani zadevi določi *ex æquo et bono* na 3000 EUR.
- 241 Glede na navedeno je treba odškodninskemu zahtevku delno ugoditi, in sicer v višini 3000 EUR, v preostalem pa ga zavrnilo.

IV. Stroški

- 242 V skladu s členom 134(3) Poslovnika vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka uspe samo deloma. Vendar lahko Splošno sodišče – če se to glede na okoliščine v zadevi zdi upravičeno – odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.
- 243 V okoliščinah tega primera je treba odločiti, da Komisija poleg svojih stroškov nosi polovico stroškov tožeče stranke, tej pa se naloži plačilo druge polovice njenih stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

- 1. Evropski komisiji se naloži, naj osebi PL izplača odškodnino v višini 3000 EUR.**
- 2. V preostalem se tožba zavrne.**
- 3. Komisiji se naloži, da poleg svojih stroškov nosi še polovico stroškov osebe PL, osebi PL pa se naloži plačilo druge polovice njenih stroškov.**

Truchot

Kanninen

Sampol Pucurull

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 15. novembra 2023.

Podpisi